

STICHTING GESLACHT MEES

Secretariaat: Mesdaglaan 1, 3941 CJ Doorn

nummer 46, juni 1997

Familieberichten:

Geboren:

Bilthoven, 9 mei 1996, Godelieve Elisabeth Mees, dochter van Roland WAZn en Ariane Mees-Dirkzwager (R 13, NP 369).

Amsterdam, 30 mei 1996, Kim Elisabeth Mees, dochter van Sophie de Bruyn Kops en Roland Dorhout Mees JAeAzN (G 13, NP 267).

Leersum, 5 juli 1996, Vicky Claudette Dorhout Mees, dochter van Evert Joost EJzn en Ilse Dorhout Mees-Panis (G 13, NP 264).

Den Haag, 10 oktober 1996, Joost Albert Smeets, zoon van Herman Joseph en Yvonna Theodora Regina Smeets-Mees ten Oever Jdr (Kroniek 43, pag. 9).

Houten, 23 oktober 1996, Michiel Cornelis Mees, zoon van Erik WAZn en Lies Mees-Goede (R 13, NP 369).

Soesterberg, 19 december 1996, Sybrand Jan Lukas Dorhout Mees, zoon van Jeroen PBzn en Gerla Dorhout Mees-Lubberink (G 13, NP 268).

Rotterdam, 10 januari 1997, Sarah Marijk van Neerbos, dochter van Wouter en Annemijn FELdr van Neerbos-Dorhout Mees (G 13, NP 270).

Gehuwd:

Rotterdam, 30 maart 1996, Anne Willemijn Dorhout Mees FELdr (G 13, NP 270) en Drs Wouter van Neerbos, geb. Vlaardingen 17 november 1964, econoom Shell.

Bilthoven, 6 juli 1996, Jeroen Dorhout Mees PBzn (G 13, NP 268) en Gerla Lubberink, geb. Staphorst 9 december 1996, directiesecretaresse.

Noordwijk, 28 september 1996, tweede huwelijk, Mr Ludovicus Jacobus Mees Hzn (R 13, NP 317), en Drs Maureen Theresia Catharina Pieters, geboren Hengelo 6 maart 1961, cultureel antropologe.

Overleden:

Voorschoten, 27 mei 1996, Hendrik Theodoor Vreede geb. 1908, echtgenoot van Anna Constance Maria Mees WCdr (R 12, NP 347).

West-Vancouver, 29 mei 1996, Walter Mees MJzn, geb. 1930 (R 12, NP 329).

Den Haag, 6 juni 1996, Cornelia Elisabeth Anna Charlotta WCdr, geb. 1910 (R 12, NP 347), weduwe van Ir Abraham François Arnold.

Tienhoven, 3 juli, 1996, Wilhelmus Bernardus Jacobs, geb. 1935, zoon van Rudolfine Jacobs-Mees Rdr (R 11, NP 366).

Diepenveen, 26 juli 1996, Ingeborg Cornelia Antonie Wilhelmina Koch, geb. 1903, weduwe van Willem Mees ACzn (R 11 NP 327).

Rotterdam, 8 december 1996, Mr Marten Mees Phzn, geb. 1911, (R 11, NP 354).

Deventer, 23 december 1996, Gwendolyn Mees RSHdr, geb. 1963 (R 13, NP 368).

Hilversum, 28 maart 1997, Aartine Mees Rdr, geb. 1907 (R 11, NP 367).

Woord vooraf

Bij deze Kroniek even een woordje van de redactie.

Natuurlijk is ook dit blad weer goed gevuld, o.a. met de gebruikelijke rubrieken. Toch zou het ons een lief ding waard zijn, als meer lezers/lezeressen, meer "Mezen" groot of klein, aan dat vullen zouden meewerken, dus zelf iets zouden schrijven.

Mogen we een suggestie doen?

Ieder beleeft wel eens iets heel bijzonders, iets dat grote indruk maakt of in iemand's leven of in 't algemeen – het kan positief of negatief geladen zijn. Vaak zegt men achteraf: ik had het niet willen missen.

Als iemand dat nu eens op zou willen schrijven: het voorval, de eerste reactie er op, eventueel de uitwerking ervan. Dat moet mogelijk zijn! Ook is het goed zo iets vast te leggen. En wat is daar nu meer geschikt voor dan een familie-kroniek? Wij zijn vol verwachting en bijten de spits af, waarna enkelen volgen, aan wie veel dank.

Redactie

Kahler

Alleen in de kamer – nog niemand in 't andere bed. Als dat zo zou kunnen blijven!

Maar wie zou een oog dicht doen naast een "slapie" die zó hoest als ik? Een stukje Maas zie ik tussen de flats en "Tropicana" door.

Van 't drukke verkeer hoor ik weinig. De zusters stellen zich voor! Dat deden wij nog niet in de oorlog. – Toch wel een goed gevoel: verzorgd te zijn.

Daar komt mijn dokter – iemand bij wie je al beter wordt als je bij hem binnenkomt – met de vrouwelijke arts van de afdeling. Hij gaat zitten. Hij heeft zo'n knap en aardig gezicht, en ook nog een mooie stem. "U hebt de ziekte van Kahler" zegt hij. Zij kijken hoe ik het opneem. Onnozel hoor ik het aan. Zij denken: ze weet niet wat het is. Veel mensen weten het niet. Ik weet het drommels goed, denk onmiddellijk aan Eleanor, en aan de jonge professor van de NEH, met wie ik roeide – die er aan gestorven is.

Ik vraag: "Is dat geen leukemie?" "Dat is erger. Dit is behandelaar!" Ik vraag: "Heb ik te veel gedaan?" Ik had hem verteld van de wereldreis, mijn reizen leiden, en roeitochten, kortom van mijn welbezette leven. "Dat heeft er niets mee te maken!"

"Komt het in een familie voor?", denkend aan Eleanor. "Helemaal niet. Het is gewoon – pech."

Hij vertelt dat ze mijn hele "skelet" zullen doorlichten, en dat hij een beenmergpunctie wil doen. En ik zal een kuur krijgen, die goed te verdragen is. O.K.

Zij moeten weer gaan. Als een blok ijs heb ik hem aangehoord. Natuurlijk moeten zij weg. Alleen... Ik – Kahler? Dat kan toch niet? Ik heb toch nooit iets? Alleen de laatste maanden – maar zoveel mensen waren ziek in deze koude winter. Pech? Dokter, ik hóór geen pech te hebben!

Kahler: Kanker is het, laten we wél wezen.

Waarom zou ik dat krijgen – als extra gezond en sterk mens? Alle dingen die ik deed voelde ik niet als geforceerd, 't was heerlijk. (Later zal mijn huisarts zeggen: wees blij dat U dat allemaal hebt kunnen doen!)

Kahler: Heel langzaam begint het door te dringen. En die Maas maar stromen! Het is eb. Waaraan grijp je je vast op zo'n moment? Aan wat voor drijfhout? "Zou ik het goede ontvangen en het kwade niet?" Iemand zei dat, in de bijbel.

Zo iets ouds dat boven komt, iets fundamenteels. Ik mijmer verder nu het licht vermindert en lichtjes hier en daar aan gaan.

*"Soo het de wil des Heeren op dien tijd had geweest,
had ik gheern willen keeren van U dit swaer tempeest:
Maer de Heer van hierboven die alle dinck regeert,
die men altijd moet loven en heeft niet begheert."*

Ik heb het opgezegd bij een Willem de Zwiiger-herdenking op 't Gymnasium – ik kende het helemaal. Ik probeer het weer, het lukt niet meer.

"Mevrouw wilt U wat drinken?" "Graag zuster."

Ik moet het weer uit mijn hoofd leren – dat kan hier juist goed. Iemand kan het meebrengen van thuis. Natuurlijk, het Wilhelmus. Ook een fundament. Van ons, van ons geestelijk erfdeel. Het geeft een houvast bij 't verzinken, een soort troost. Ik voel het immense verschil in belang, van het ontstaan van ons land in ellende en opoffering – met mijn kleine leventje. Toch klinkt er een klok in voor mij, het is een boei op de golven.

De thee is bruin vocht. Eindelijk komt dat bedjasje van pas, dat al jaren in de kast ligt. Gelukkig kon ik het vinden. De Maas wordt nu zilverig wit. De lucht heeft groene tinten. Kahler... hoe kàn het?

Dan komt Ems.

Leonoor Stakenburg-Mees

Familiedag(en)

Inmiddels vond op 25 mei in de "Narwal" de familiedag plaats. Besloten is deze tweejaarlijkse bijeenkomst het karakter te geven van "kleine familiedag"; en éénmaal in de 5 à 6 jaar – voor het eerst omstreeks eind van deze eeuw – zal een "grote familiedag" plaatsvinden met een wat royaler opgezet programma, dat zich op alle leeftijden richt. Voor goede ideeën staat het bestuur uiteraard open!

David's dagboek

David Mees (Gzn. NP 356) kwam na een Leidse studie Kunstgeschiedenis terecht in Engeland bij de National Trust en werkt sinds 3 jaar met Alec Cobbe, een adviseur/ontwerper van projecten in historische gebouwen, schilder, schilderij-restaurateur en verzamelaar van historische klavierinstrumenten. Hij beschrijft de verschillende projecten aan de hand van het dagboek van een fictieve, doch niet on-realistische week.

Maandag

De week begint op Petworth, een bijzonder huis in Sussex. Er zijn veranderingen aan het interieur aan de gang en deze tonen goed het verloop van de smaak tussen de generaties. In de jaren 60 is de schilderijencollectie opgehangen volgens de toen geldende opvatting: het huis als een museum. De 19de-eeuwse volte moest weg, alleen de toppers konden blijven, per kamer gerangschikt in periode en stijl, veel ruimte rond ieder doek en alles op ooghoogte.

Tegenwoordig vinden we dat een vollere 'picture hang' juist eigen is aan een familiehuis en in die zin ook meer authentiek. Het is geen museum, maar een organisme waar iedere generatie aan heeft toegevoegd.

De belangrijke schilder William Turner kwam heel veel op Petworth, bij de toenmalige graaf, en het is juist die periode die nu weer wat meer naar voren komt. Honderden schilderijen zijn van zolder gehaald, schoongemaakt en opgehangen, soms vier boven elkaar, grotendeels naar schetsen van het interieur die Turner er toen maakte. Niet alles is van topkwaliteit, maar die mengeling is nu precies hoe het was en ieder doek werkt toch mee aan de architectuur van de ruimte.

Dinsdag

We zijn op Hatchlands in Surrey, waar ik mensen te woord sta die komen voor Alec's collectie historische piano's en clavecimbel. Hij is gepassioneerd over het geluid dat de grote componisten hoorden toen ze componeerden en wat dit zegt over hoe hun compositie stukken op een moderne vleugel gespeeld kunnen worden. Hij verzamelt dan ook bij voorkeur instrumenten met een componistenconnectie. Het liefst natuurlijk echt bespeeld, zoals de piano's van JCBach, Chopin, Mahler en Elgar of instrumenten van bouwers die leverden aan componisten zoals Mozart, Schubert en Beethoven. Ieder instrument heeft een eigen geschiedenis. De collectie is gehuisvest op Hatchlands, een 18de-eeuws buiten dat Alec huurt van de National Trust en dat vier middagen in de week is opengesteld. Er zijn echter plannen om de hele collectie te verplaatsten naar Londen, waar een gebouw gerestaureerd wordt waarin de Cobbe Collection een permanent onderkomen kan krijgen als onderdeel van de Royal Academy of Music. Een prachtproject dat ons de komende paar jaar goed bezig zal houden: ruimtes creëren voor de instrumenten, een concertzaal, bibliotheek en een studiec collectie.

Woensdag

Soms wijden we een dag aan het schilderen van een uitnodiging. Voor concerten op Hatchlands worden sinds een paar jaar speciaal geschilderde uitnodigingen verstuurd, die inmiddels een collector's item geworden zijn. Het was een

blijde verrassing dat ik kon tekenen en een beetje schilderen, dus ik ben gaandeweg in elk geval de uitvoering van deze kaarten gaan overnemen. Een uitnodiging nodigt uit, en hoe

mooier die is, hoe meer mensen erop in gaan. Voor een diner ten bate van de restauratie van een 18de-eeuwse Chinese tuinpagode maakten we een hoge, volledig uitgeknipte pagode met Chinese figuurtjes als uitnodiging. Hoewel men hiervoor eerst duizend pond nogal extravagant vond, bracht de uitnodiging 200 extra mensen binnen én werd het originele ontwerp geveild voor 4 maal dat bedrag.

Donderdag

Vanmiddag gaan we naar de Oude Meesters kijklagen van Christie's en Sotheby's. Engelsen zijn verwoede verzamelaars en een schilderijencollectie is een onmisbaar onderdeel van een Engels 'country house'. Overal in het land zijn dan ook nog ongelooflijke privécollecties te zien. Bij het reconstrueren van een dergelijk huis zal dus diep in de buidel getast moeten worden om het nodige speelmateriaal aan te schaffen. Dit is nu precies wat iemand in Ierland aan het doen is. Hij heeft één van de mooiste 18de-eeuwse kastelen gekocht, laat het geheel restaureren, de tuin opnieuw aanleggen en heeft Alec gevraagd een collectie schilderijen samen te stellen. Het huis heeft zeker 200 doeken nodig, van groot tot klein en we hollen dus van veiling naar veiling. De buidel is tamelijk diep. Ook de aankleding van de belangrijkste kamers en het ontwerpen van een geheel nieuwe bibliotheek komt aan ons toe. What Fun! De uitdaging, een nieuw-oud interieur creëren, is juist in Engeland de grootste die er is, en ik ben benieuwd of het ons lukt.

Vrijdag

Het einde van de week is vaak als het einde van de dag, de drukte is voorbij en de telefoon houdt zich stil. Ideaal moment om Nanny te spelen en Alec aan z'n schilderijen te herinneren. Als kunstschilder maakt hij gezichten van landschappen en, hoe kan het anders, interieurs. We reizen dan ook uitvoerig, door heel Europa, op zoek naar de mooiste huizen om te schilderen. Dan zijn we als een soort Laurel en Hardy op zoek naar één of ander kasteel waar we zijn geïntroduceerd, zonder te weten welk soort interieur, ijskoud eten of dove gravin we zullen aantreffen aan het einde van de oprijlaan.

Ik rij, lees kaart en neem foto's. Die zijn belangrijk voor de schilderijen omdat ze, na een opzet ter plekke of een schets, pas in de studio werkelijk tot stand komen. Hierdoor komen ze los van een bepaalde werkelijkheid en kunnen ze eigenzinnige objecten worden. Handig is dat ik voor mijn foto's, hier en daar ook gepubliceerd, hetzelfde soort onderwerpen kies als die hij schildert. De rode draad hierin is denk ik de kleur van licht en wat lichtinval kan doen in een kamer.

Zaterdag

Binnenkort moet ik op een zaterdag eens naar de Southill Market, een straatmarkt in oost Londen, met de verrassende missie voor van die dunne Indiaase Sari stof met gouden draadjes, en wel, nog verrassender, voor de Koningin. In de Queen's Gallery, aan de zijkant van Buckingham palace, vinden tentoonstellingen plaats uitsluitend met objecten uit Koninklijk bezit. Dit jaar zijn er vier gepland en Alec en ik

zijn de ontwerpers. Erg spannend, het móet natuurlijk goed worden en mag eigenlijk geen geld kosten. Het eerst wordt een 18de-eeuws Indiaas boek getoond met miniaturen; kennelijk het mooiste dat er maar is en in de vorige eeuw eens cadeau gedaan aan Koningin Victoria. De Gallery wordt hiervoor omgetoverd in een binnenplaats van een Indiaas paleis, compleet met palmen en een baldakijn in het midden. De muren worden bedekt met twee lagen van geschulpte bogen tussen pilaartjes en deze laatste nu worden bekleed met de Indiaase stof die ik op de markt ga kopen.

Zondag

Het werk zet ons vaak even een paar eeuwen terug, maar over het algemeen leeft Engeland gedurende de week toch best in de 20ste eeuw. Deze illusie wordt echter ernstig verstoord wanneer aan het eind van de week het verschijnsel Engelse Zondag zich voordoet. Iedereen gaat op pad behalve naar Londen. De ene helft van de mensen gaat kijken naar de andere helft van de mensen, al roeiend, cricket spelend of rommel verkopend. Ik mag bezoek graag meenemen naar de Horse's Tail, de Pub in Shere, een beeldschoon dorpje rond een Green waarop zo'n wit cricketgezelschap zo ontzettend decoratief is.

Ik besef dat ik verwend ben, ik zie een bevoorrecht deel van de bevolking en werk met een exclusief deel van de cultuur. Toch voel ik me nergens zo Hollands als daar. Hierover en waarom de Engelsen zo op ons lijken terwijl de diepe achtergronden zo volkomen tegengesteld zijn, wellicht een andere keer, ergens anders.

Een Mees in de polder.

Veel mensen van het oude land menen vandaag de dag dat Flevoland een groot, saai, kaal en winderig gebied is. Helemaal onwaar is die bewering niet. Het kan hier behoorlijk waaien. Maar... eenmaal in de polder merk je dat deze vrijheid uitstraalt.

Vogels hebben vrijheid, zij bepalen zelf waar ze heen gaan, leven, zich nestelen. Voor mezen, zoals wij, ligt dat toch anders.

In Groningen en Utrecht opgegroeid, dachten mijn vrouw en ik

in 1980 nog; de polder is handig om doorheen te rijden naar het westen. Maar wie gaat daar nou wonen?

Mezen wonen en leven op die plaatsen waar het hen goed uit komt en verplaatsen zich als de situatie daarom vraagt. Toen we in 1982 voor een baan in het onderwijs moesten verhuizen naar Lelystad, deden we dat met het idee dat het tijdelijk zou zijn. Vijftien jaar geleden was Lelystad niet meer dan een dorp met een zeer kleurrijke bevolking. Wat opvalt is dat alle gewoontes en tradities uit heel Nederland hier in ere worden gehouden. Van Sint Maarten vieren tot Luilak en Carnaval, alles gebeurt uitbundig.

Wij voelden ons hier al snel thuis. De meeste mensen die hier komen wonen, maken een nieuwe start. Hebben geen familie dichtbij. Je bent op elkaar aangewezen.

In de loop der jaren heeft de Flevopolder een eigen gezicht gekregen, met Lelystad als hoofdstad. Wij wonen vlak bij het Markermeer waar langs de Oostvaardersdijk het Poldermuseum "Nieuw Land" staat waar je de hele geschiedenis van de inpoldering kan zien.

Naast het Poldermuseum is scheepsbouwer Willem Vos in 1985 begonnen met de bouw van een replica van het VOC-schip "Batavia". Het schip is klaar en is zeker een bezichtiging waard.

Je ziet hier niet alleen maar akkers, er is ook veel bos met o.a. "Het Natuurpark Lelystad" waar allerlei dieren in grote gebieden bij elkaar wonen; bijv. wilde zwijnen, otters, bevers en Pater David herten. Tussen Lelystad en Almere ligt het natuurgebied "De Oostvaardersplassen". In het gebied, dat van Staats Bosbeheer is, leven zeer veel dieren in zo natuurlijk mogelijke omstandigheden bij elkaar. Er grazen daar wilde paarden en hekrunderen, er zijn lepelaar- en aalscholverkolonies en er zijn veel kiekendieven te zien.

Het is heel grappig dat wij een paar jaar geleden hoorden dat de Oostvaarders Plassen er ook om bekend staan dat alle mezensoorten er voorkomen. Dat zijn er nogal wat; de koolmees, de pimpelmees, de glanskopmees, de staartmees, de kuifmees, de matkopmees en de zwarte mees. Het is dus niet verwonderlijk dat Mezen, die in het Nieuwe Land gaan wonen, zich er reuze thuis voelen.

De Mezen uit Lelystad nodigen u allen dan ook van harte uit voor een bezoek aan de jongste provincie van ons land. Tot ziens.

Erik (NPzn, NP 296), Marjan, Elsbeth en Peter Mees

Nieuws uit Rusland

Uit de rondzendbrief dd. 14-5-'96 van Hester ter Horst, dochter van Madeline (PhA/Jdr, NP 356), die 3 maanden in St. Petersburg doorbracht als onderdeel van haar studie Russisch aan de Un.v. Amsterdam:

Al zes weken woon ik hier in St. Petersburg, om in totaal drie maanden Russisch te studeren; het verblijf hier is een vast onderdeel van ons tweedejaars programma in Amsterdam. De meesten van onze groep van negen wonen in een enorm studenten-huis met mensen van over de hele wereld, waar de voertaal dus meestal Engels is. Ik woon in huis bij een moeder (58) en haar dochter (30), die een vijfde klas heeft op één van de vier Vrije Scholen hier in de stad. Echt hele leuke mensen, thuis is het altijd gezellig, hoewel ze allebei erg hard werken en daarom eigenlijk altijd moe zijn. Het is niet te geloven wat moeder Ljoedmila allemaal heeft meegemaakt in en na de oorlog, onder de communisten, in zéér intellectuele kringen – ze is lid van de Academie van Wetenschappen als biologe en hoort bij de top van de Petersburgse intelligentia –, tijdens reizen en congressen in het buitenland, of gewoon in het leven van alledag. Ze kan eindeloos vertellen. Zo leer ik veel over dit land, het volk, de geschiedenis enz. en al kletsend vliegt mijn Russisch vooruit.

Elke morgen loop ik naar de trolleybushalte, over de binnenplaats waar altijd troep en modder ligt, ook al heeft het al dagen niet geregend. Over de stoep en straat vol gaten, kuilen, stof en modder, waar gammele trams voorbij ratelen over kromme rails, die vaak niet eens aansluiten. De bussen, die allemaal ongeveer elke vijf minuten komen, zijn altijd vol. Vaak kun je je niet eens vasthouden en dat hoeft ook niet, je valt toch niet om. Ook alle bussen zijn oeroud, ze rammelen, slingeren (soms om gaten te ontwijken, soms ook zomaar), hobbelen en roken – maar rijden wel. Luxe wordt heel relatief, het is ook niet nodig dat alles er nieuw uitzipt, als het maar werkt en dat is (meestal) wél het geval.

De afstanden zijn enorm; er wonen hier vijf miljoen mensen en een uur reizen naar school of werk is heel normaal. Ik doe er een half uur over en dat is nogal weinig. Bijna iedereen reist met het openbaar vervoer, dat erg uitgebreid is. De metro's rijden om de 1 à 2 minuten en zijn ook meestal vol en gaan heel hard. Als het vol is in de bus, worden geld en kaartjes gewoon doorgegeven naar de chauffeur of naar de stempelautomaat (= perforator), dat gaat altijd goed. Soms moet je bij het instappen letterlijk je ellebogen gebruiken of hard duwen zodat ze binnen een beetje opschuiven, maar eenmaal in de bus zijn de mensen veel vriendelijker.

Het gebouw waar we les hebben met alle buitenlanders is een oud klooster, gebouwd om een schitterende kathedraal, veel blauw, wit en goud en erg barok. Overigens is niets hier echt oud, de stad is pas in 1703 gesticht door Peter de Grote, midden in de moerassen van de Neva-delta. De meeste huizen en andere gebouwen zijn uit de vorige eeuw. Het is een heel mooie stad, maar slecht onderhouden en heel vies. Verf bladdert af, dakgoten en regenpijpen hangen er los bij, van veel grasveldjes en perkjes is alleen een laag afgestampte aarde overgebleven (soms zie je dienstplichtigen spitten, zodat er nieuw gras gezaaid kan worden of struiken geplant) en overal ligt een dikke laag zand en stof dat in wolken over de weg stuift als het niet regent en in modderplassen veran-

dert als het wel regent. Ik geloof dat geldgebrek een reden is dat er zo weinig (toeristische plekken daargelaten) gerestoureerd en onderhouden wordt. Een andere reden is de desinteresse en een gebrek aan initiatief van de bevolking: alles wat niet van henzelf is laten ze zoals het is, daar gaan ze niet onnodig tijd en geld in steken. Onder de communisten was het van niemand en dus gebeurde er niets aan, nu is het vaak niet duidelijk van wie het dan wel is, dus blijft het voorlopig verrotten.

Toen we kwamen (2 april) lag er nog sneeuw en moest je over een laag ijs glibberen – strooien komt nauwelijks voor, sneeuwruimen af en toe – of door de prut en pap van dooiende sneeuw baggeren. Nu is het eindelijk lente, de zon schijnt al een hele tijd na wekenlang regen, wolken en sneeuw. De bomen worden groen, het gras krijgt weer kleur, de weinige vogels die er zijn beginnen te zingen, de grauwe winterjassen en bontlaarzen maken plaats voor zomerjassen met meer kleur en korte rokjes. Soms spelen er kinderen op straat of op de binnenplaatsen en zitten oudjes op bankjes te schaken, terwijl eerder niemand ooit bleef staan en mensen zich naar school, werk of metrostation haastten om naar huis te gaan, waar het leven begon met familie en vrienden onder elkaar.

De enigen die altijd op straat zijn, zijn de vele bedelaars, de muzikanten, zigeuners en verkopers van ijs (de hele winter door eten alle Russen enorm veel ijs), boeken, pennen, kranten, eten, huisdieren en wat je maar verder kunt verzinnen. Eigenlijk is alles hier te koop op straat, in winkels, op markten en metrostations; van Russisch eten, Poolse diepvries-yoghurt, Calvé pindakaas en Hero bosvruchtenlimonade tot vlees dat de hele dag in de zon ligt, 1000 soorten vodka en illegaal gekopieerde CD's. Sommige artikelen zijn nog steeds heel goedkoop, andere hebben gewoon Westerse prijzen.

Met de lente verschijnen ook de toeristen en met hen nog meer straatventers, zigeuners, fotografen en stinkende bussen die op toeristische plaatsen hun Amerikanen en Japanners met petjes en fototoestellen uitspugen en even later weer opslokken om verder te rijden. Verder verschijnen vliegen, mieren en kakkerlakken, die overal zijn. Als je ze allemaal uit je huis hebt, komen ze van de burens weer terug en het enige dat zou helpen is het desinfecteren van de hele stad in één keer.

Er lopen naar onze begrippen heel veel militairen rond – vroeger schijnt het nog veel meer geweest te zijn –, waaronder erg veel jonge jongens. Als de jongens hier hun toelatingsexamen voor de universiteit niet halen, moeten ze direct twee jaar in dienst (of drie op zee), anders na hun studie. Je bent wel heel zielig als je afgekeurd wordt. Een kwart van de Russische mannen drinkt, dat schijnt voor een groot deel door het leger te komen. Want als je niet succesvol bent op school of universiteit, is er alleen nog maar een mogelijkheid tot carrière in het leger. Het schijnt daar ook vreselijk te zijn en vooral de jongens werken heel hard om wel naar de universiteit te kunnen.

Onze vier leraressen zijn absoluut geweldig. Ze geven les met een onuitputtelijke hoeveelheid energie en enthousiasme, zijn altijd vrolijk, aardig en behulpzaam en ze proberen allemaal hun eigen liefde voor hun vak op ons over te brengen, iets dat in Nederland erg zeldzaam is. We hebben les in twee groepen (van 4 en van 5). Voor ons is een apart programma samengesteld, waardoor we echt op ons niveau les krijgen en heel veel leren. Jelena (literatuur) begon de eerste les met ons te feliciteren met het begin van deze feesttijd, voor ons zou Rusland een groot feest worden en voor haar is het altijd weer feest als de Amsterdammers komen. Het is heel interessant om door de 20e-eeuwse literatuur die we behandelen veel te leren over de achtergrond daarvan: de geschiedenis, psychologie, het communisme, het tijdbeeld in het algemeen

en de Russen. Maar ze is wel een beetje over-enthousiast: alles wat we lezen vindt ze het beste dat ooit geschreven is, alles wat naar communisme ruikt vindt ze vreselijk en absurd, ze geniet met volle teugen van alles wat we zeggen, ook al klopt er soms niets van. Soms wel vermoeiend, vooral omdat de lessen allemaal anderhalf uur duren. Er zitten alleen pauzes tussen de lessen: 10 en 20 minuten. Alla van fonetiek vindt alles wat we zeggen al goed – maar het kan altijd beter. Meestal kan ze dan ook heel precies uitleggen hoe het dan wel moet en onze uitspraak wordt dus inderdaad stukken beter. Vlot vertelt Larissa ons veel over Petersburg, Rusland, het leven hier, geeft kook-aanwijzingen, vertelt waar we dingen het beste kunnen kopen enz. Het belangrijkste is dat wij praten. Dat doen we dan ook veel, over Nederland, over wat we hier doen en meemaken, hoe je dingen zegt in het Russisch, oefeningen. Natasja van grammatika slaat alles en iedereen, ze is één brok energie en enthousiasme dat elke les weer ontploft. Met enorm veel vaart en acteertalent weet ze ons de meest moeilijke dingen of subtiële nuances duidelijk te maken en stimuleert ze ons om nog meer te doen.

De hele stad hangt vol met aanplakbiljetten en reclameposters voor de komende verkiezingen: 19 mei burgemeester, 16 juni president. Er worden krantjes en posters uitgedeeld, bij metrostations zijn soms kleine demonstraties.

Openlijk praten mensen bijna niet over politiek, misschien omdat het ze niet interesseert ("het is toch allemaal slecht"), of misschien omdat ze al wel genoeg zorgen hebben. Het leven is hier aan de ene kant heel rijk en warm, aan de ande-

re kant is het gewoon erg moeilijk om – zeker in zo'n enorme stad – je hoofd boven water te houden als je lange dagen moet werken, kinderen thuis hebt, met vreemden in een huis moet wonen en aan het einde van de maand maar net de eindjes aan elkaar kunt knopen. De angst voor de communisten is heel groot en zeker niet ongegrond, het wordt heel spannend in juni. Als ze winnen willen hun tegenstanders waarschijnlijk in opstand komen, als ze verliezen – wordt er gezegd – zullen ze naar de macht gaan grijpen. In beide gevallen komt er ruzie. Ik hoop dat het goed gaat. De laatste paar jaar zijn voor de meesten zeker niet beter geweest dan vroeger, maar het begint er op te lijken dat het beter zal gaan. Het zal nog lang duren tot ze echt een maatschappij hebben opgebouwd die een beetje kan tippen aan de onze, maar het zou toch moeten kunnen. Ik denk dat we allemaal moeten duimen, misschien gebeurt er een heel klein wonderdje en gaat alles toch nog goed, nu ziet het er niet erg zonnig uit.

Het is nu één uur 's nachts, pas een uur geleden was het helemaal donker. In juni en juli zijn hier de beroemde 'Witte Nachten'. Dan is het hooguit een half uur of helemaal niet donker en gaan de bruggen over de Neva open. Iedereen verlangt naar die tijd, de mooiste tijd van het jaar, als het zomer is. Herfst, winter en lente duren lang, dan is het hier guur, donker en koud. Maar als het dan eindelijk echt zomer is... dan zie ik jullie weer.

Hester

Bestuur en Commissies

Bestuur:

Mr H. Mees, voorzitter, Essenlaan 6, 3062 NM Rotterdam

Mr P.R. Mees, secretaris, Mesdaglaan 1, 3941 CJ Doorn

J.Ae.A. Dorhout Mees, penningmeester, Schutterslaan 6, 5708 EB Helmond-Stiphout

Madeline ter Horst-Mees, Vierambachtsweg 57, 2481 KS Woubrugge

Ellen H.M. Mees, Bloklandenplein 11, 2594 CK 's-Gravenhage

L. Mees, Staalwijklaan 4, 3763 LG Soest

Drs R.A.J. Mees, Dirk Boutslaan 26, 3723 PD Bilthoven

Commissie voor de Kroniek:

Drs Eleonore F.T. Stakenburg-Mees, redactie adres:

Groene Wetering 38, 3062 PC Rotterdam

Hilde Mees-Veth, Maarten Dijkshoornlaan 18, 3055 AT Rotterdam

Madeline ter Horst-Mees, Mr H. Mees, H.E. Mees

Commissie voor de Genealogie:

Drs J.R. Mees, Westerlookade 8, 2271 GA Voorburg

Mr H. Mees

Betalingen:

Bank: MeesPierson N.V., Rotterdam

rekening Stichting Geslacht Mees, nr. 25.50.50.593

Giro: Stichting Geslacht Mees, Helmond, nr. 3.79.23.24

Ons Steunfonds de Stichting van der Dussen van Beefthing Fonds

Ook dit jaar een berichtje. Het Fonds moedigt Mezen-afstammelingen van Joris Mees († na 1598) aan ten behoeve van anderen of zichzelf een zekere drempelvrees te overwinnen en een vraag inzake steun ter beoordeling aan het bestuur voor te leggen, p/a secretaris Philippine de Boer-Mees, Twijnderslaan 23, 2012 BG Haarlem. Eénmalige of periodieke uitkering, lening, tegemoetkoming levensonderhoud, aanvulling medische voorzieningen, hulp bij studie of een bepaald onderzoek: vele doeleinden zijn denkbaar. Overige bestuursleden: Lydia Staab-Mees AQdr (voorz.), Peter Mees Jzn (pennm.), Madelon van Ruyven-Mees Wdr, Boudewijn Mees PAJzn en Roland Mees WAZn.

Terugkeer naar Bosnië

Afgelopen herfst (1996) keerde ik terug naar de stad waar ik eens had gewoond: Sarajevo. Toen ik in juli 1991 vertrok wist ik niet dat ik de laatste Westerse diplomaat zou worden die er voor de oorlog woonde. De burgemeester, Mohammed Kresevljakovic, gaf me een afscheidscadeau, een zware kandelaar van messing, met de woorden: "Ik hoop dat we in de toekomst een Sarajevo zullen zien met niet enkel een Amerikaans Cultureel Centrum

en een Libysch Consulaat, maar met een echt consulaat van jullie en van verscheidene andere landen." Nu is het de hoofdstad van een geografisch en psychisch "gebroken" land, de hoofdstad enkel van een potentiële staat. Toch zijn er ongeveer 25 officiële buitenlandse vertegenwoordigingen, en talloze "non-governmental organizations." Arme burgemeester (hij betreft inmiddels zijn functie niet meer).

Toen ik tien jaar geleden werd aangenomen in de pers-, en culturele zaken tak van de Amerikaanse buitenlandse dienst, had ik natuurlijk nooit het lijden voor ogen waar ik zo zou meelevens. Het runnen van het "Americki centar" in de meest ijzeren gordijn-achtige republiek van het oude Joegoslavië, was mijn eerste echte post. Ik begon in juni 1989, en had een jaar stage gelopen in de Amerikaanse ambassade in Belgrado, en daarvoor elf maanden Servo-Kroatisch (zoals het toen nog heette) gestudeerd in Washington. Sarajevo was geen makkelijke post. Inmiddels heb ik gewerkt in Tanzania en in Pakistan, maar kijk terug naar het voor-oorlogse Bosnië als een volkomen geïsoleerd en bergachtig plekje van onze wereld, zelfs al lag het in Europa. De geheime politie treiterde onze bezoekers, maar afgezien daarvan werden we genegeerd door het kommunistische regime. De staf in het Centrum had vaak ruzie onderling, alhoewel dat niets met hun etnische achtergrond te maken had. Het deed me denken aan wat vader zo vaak tegen Jonathan en mij had gezegd: "Moeten moeder en ik nu voortdurend politieagent spelen?" En ik had ook te maken met veel kinderachtige volwassenen als ik lezingen en andere programma's organiseerde.

Maar het WAS boeiend: Verkiezingen in 1990, en opeens waren de dissidenten met wie ik contact had erkende politici. De Kroaten en de Bosnische Moslems vormden het eerst etnische partijen. De charmante Dr. Karadzic kende ik toen als een van de drie leiders van de groene partij... Toen de Bosnische Serven hem kozen als leider van de SDS schreef ik een briefje met compliment: "Ik zie dat u nu de Servische Partij leidt!" Zijn mondelijk antwoord een paar weken later: "Dank u wel voor dat briefje. Mijn vrouw en ik hebben echter opgemerkt dat u het woord 'Democratisch' in de naam van onze partij bent vergeten..." Dit noem ik de beste fout van mijn carrière (tot nu toe). Mijn antwoord moet iets als "Oh ja, sorry" zijn geweest. Later, vlak voordat ik hem introduceerde, vroeg onze ambassadeur mij of hij "tough" moest zijn met deze Karadzic. Ik was dat mij-om-advies-vragen niet gewend; Zimmermann's voorganger had dat nooit gedaan. En ik stamelde iets van "Oh nee, Karadzic is een hele aardige, gevoelige man." Hmmm. Een minder knappe fout. Maar de ervaren Zimmermann had al na een korte tijd in de gaten dat hij met een gevaarlijk persoon aan het lunchen was, en liet direkt merken dat hij het helemaal met Karadzic oneens was.

Dat was niet zo met Izetbegovic. Hij schoot heel goed op

met Zimmermann, die hem een van de twee meest democratische politici van het voormalige Joegoslavië noemde (de ander was de Macedonier Gligorov). Vreemde herinnering: Izetbegovic (met aanhangers) en Zimmermann (ook met political counselor) in mijn flatje. Mijn gastvrijheid bestond uit sinaasappelsap, nootjes, en... niet veel meer. En toen was hij opeens president. Ik herinner me tijdens een ceremonie opzij geduwd te zijn door een bodyguard. Een momentje later zag de President mij, en zoals altijd ging hij direkt op mij af om me hartelijk to begroeten (ha, die bodyguard!). Maanden later, vlak voordat ik zou vertrekken, vroeg hij me uitgebreid hoe het ging. Ik kon niet verzwijgen dat ik die ochtend ontdekt had dat mijn auto gestolen was. "Nee toch?" Grote crisis, en direkt de politie topman erbij met de belofte "We zullen die BMW van u vinden!" Een week later was die er inderdaad weer. Tien maanden later had de president met een echte crisis te maken.

Wat ik wel had gemerkt is dat die security topman van Izetbegovic een Moslem was. En wanneer ik een minister bezocht die een Bosnische Serf was, dan waren de aangeraaden contacten altijd ambtenaren die andere Serven waren. Ook werd het duidelijk dat de Kroaten in Herzegovina steeds meer hun eigen gangetje gingen. Dus al gauw was het duidelijk dat de coalitie regering aan het versplinteren was. Dat process werd aangewakkerd doordat de Servische en Kroatische leiders niet hun eigen volk leidden, maar eerder de bevelen uit Belgrado en Zagreb uitvoerden.

Vanuit de "haven der vrede," Dar es Salaam, en daarna vanuit Pakistan, volgde ik de tragedie. Het was een surreële ervaring omdat ik bijna iedereen in het akelige nieuws kende, en me machteloos voelde. Verscheidene mensen hebben me gezegd, ook nu toen ik er weer was: "David, je hebt het allemaal zien aankomen!" De eerste paar keer dat ik dit hoorde stond ik stomverbaasd. Ik leg altijd uit dat ik nooit deze verschrikkingen heb voorspeld, zelfs al heb ik blijkbaar het woord 'burgeroorlog' gebruikt."

En nu? Het weerzien van vrienden en kennissen was natuurlijk het beste aspect van het teruggaan. De stad Sarajevo zag er minder slecht uit dan ik gevreesd had (maar dat moet je daar niet zeggen want dan denken de inwoners dat je hun tragedie onderschat). Het ergste is het landschap met alle lege, verwoeste dorpjes, en de stad Mostar. Dat was een van de mooiste plekjes ter wereld, met die brug. Nu is het een verdeeld slagveld. Drie maanden heb ik gewerkt aan ons Civitas project: maatschappij leer, of misschien beter gezegd "democratie-leer" voor de scholen. En ik was niet langer alleen: voor de verkiezingen kwamen er talloze experts op Bosnië af, al zat de stad mijns inziens al vol met, buitenlanders. En wat betreft alle humanitaire organisaties die samen met de diplomatieke diensten de huren omhoog doen gaan, en het kleine Sarajevo opvullen met enorme auto's met vierwiel aandrijving..., soms leek het mij toe dat we allemaal rond cirkelende aasgieren waren die zo nu en dan vochten om het slachtoffer hulp te verlenen. Gelukkig zijn er nog veel "gezonde" Bosniërs, vooral in de steden, die niet door de ziekte van nationalisme gevat waren. En ondanks de moeilijkheden die ik ooit in Bosnië ervaren had, was ik enorm gehecht geraakt aan de mensen. Veel vroegere contacten waren er niet meer, maar velen anderen toch nog wel. En de taal was me nog helemaal bijgebleven. Heerlijk! In een zuivelwinkel zei de vrouw achter de toonbank opeens: "Ik herken u, weet u nog dat u kwam met uw vader die net op bezoek was?" En ik verbaasd: "Hoe heeft u zich iets kunnen herinneren?" Toen ik de winkel uitstapte kreeg ik tranen in mijn ogen. Een ander heel bevredigend moment was toen ik het kantoor instapte van de dekaan van de economische faculteit, Professor Boris Tihî. Hij zag er nog precies hetzelfde uit (wat ik lang niet van iedereen kan zeggen) en zei tegen

mij: "Weet je nog wel die boeken die je ons gegeven hebt?" Ik was het eerlijk gezegd vergeten, maar vlak voor de oorlog kreeg zijn faculteit meer dan honderd van de nieuwste economische boeken. Hij had ze allemaal kunnen lezen omdat er tijdens de oorlog niets anders te doen was. Toen heeft hij op basis daarvan zijn eigen boek geschreven.

Een minder aangename ervaring was de terugkeer naar Banja Luka, de grootste stad van "Republika Srpska." Daar had ik eens de magnifieke 600 jaar oude moskee bezocht, waarvan nu geen enkel steentje meer zichtbaar is. De inwoners van deze etnisch gereinigde stad zijn niet gelukkig. Er hangt een onheilspellende atmosfeer, en economisch gaat het slecht, het resultaat van "liever gras willen eten" dan samenwerken met etnisch andere Bosniërs en de buitenwereld. De onderminister voor onderwijs, Miodrag Kelecevic, was een gekompliceerde man: elke ontmoeting begon met boze beschuldigingen, daarna werd hij verontschuldigend en zelfs vriendelijk, zodat we eindelijk over Civitas konden praten. Een keer

begreep hij maar niet waarom wij Amerikanen niet konden zien dat de Moslems beestachtig waren: "Ze steken je de ogen uit en snijden de hals door als ze iemand dood willen, terwijl wij Serven heel netjes een kogel gebruiken..." Alle Serven daar, in tegenstelling tot degenen die nog in Sarajevo wonen, zijn er vast van overtuigd dat Sarajevo net zo extreem Islamitisch is geworden als Teheran. Ik heb een foto genomen van het zielige grasveldje in Banja Luka. Toen ik weer in Sarajevo was ben ik naar de Beneton winkel gegaan waar ik een enorme muurposter had gezien. Ik vroeg de (Moslem)meisjes die er werken, en er helemaal Westers uitzien, of ik hun foto kon nemen. Dat mocht. Ze staan voor twee reusachtige zwarte borsten met een blank, zuigend baby'tje. Als ik ooit weer nonsens hoor, vooral van Serven die aan extreem nationalisme lijden, laat ik deze twee foto's zien en vraag ik: "Welke stad is nu echt fundamentalistisch?"

David Mees JGzn, NP 311

Dorhout Meester Doctor

(Dorhout) Mezen hebben iets met verzekeringen. Een enkeling verzekert zelf. Velen bemiddelen als assurantiemakelaar bij de totstandkoming van verzekeringsovereenkomsten. Een enkeling houdt zich met het verzekeringsrecht in meer strikte zin bezig. Mijn grootvader deed dat in strikt wetenschappelijke zin als hoogleraar handelsrecht en publicist. In vergelijking tot mijn grootvader bedrijf ik meer een mengvorm. Ik houd mij in beperkte mate met de wetenschap bezig en in overwegende mate met het verzekeringsrecht in de praktijk. Ook mijn proefschrift over de CAR-verzekering geeft daarvan blijk. Het is zowel een wetenschappelijk werk, als een handboek voor praktijk. Voor de praktijk was er alle reden om een handboek over de CAR-verzekering te schrijven. Het gaat om een complexe verzekeringsvorm, waarover nauwelijks literatuur bestond. De CAR-verzekering is een verzekering die bouwwerken dekt tegen beschadiging van het werk gedurende de bouwtijd. Deze vorm van verzekering wordt veel gebruikt. De meeste bouwprojecten in Nederland en daar buiten zijn onder een CAR-verzekering gedekt. Als u zich daarbij realiseert dat het niet alleen gaat om het bouwen van huizen en gebouwen, maar ook om het bouwen van industriële projecten, weg- en waterbouw enz., zult u begrijpen welk belang de CAR-verzekering vertegenwoordigt. Dat is niet alleen in Nederland zo, maar wereldwijd.

In mijn proefschrift heb ik voornamelijk de Nederlandse situatie beschreven, met op een aantal onderdelen uitstapjes naar het Engelse recht. Die keuze voor een vergelijking met het Engelse recht lag voor de hand, omdat de CAR-verzekering uit Engeland is komen overwaaien. In Engeland was het van oorsprong een echte aannemersverzekering (vandaar de afkorting C.A.R.: Contractors All Risks Insurance). De verzekering heeft zich inmiddels echter tot een all-round bouwverzekering geëvolueerd. Onder de moderne Nederlandse CAR-polis zijn in het algemeen alle bij de bouw betrokken partijen, zoals de opdrachtgever, de hoofdaannemer, onderaannemers, architecten, adviseurs enz. onder één verzekering

gedekt. Het feit dat onder één (paraplu)polis zoveel partijen zijn gedekt, brengt met zich dat het een complexe verzekeringsvorm is: daarover een andere maal meer.

Ik zal het bij dit tipje van de sluier laten. De geïnteresseerden verwijs ik gaarne naar de boekhandel, waar zij zich de eveneens door Tjeenk Willink uitgegeven handelseditie kunnen aanschaffen. Dat een boek over de CAR-verzekering in de behoefte voorziet, blijkt uit de verkoopcijfers, waarmee Tjeenk Willink erg ingenomen is en uit het feit dat Kluwer mij heeft gevraagd om een verkorte versie te schrijven voor de serie praktijkhandleidingen.

Zoals ik ook in de inleiding van mijn proefschrift opmerkte, is het min of meer toeval dat ik over verzekeringsrecht publiceer. Het doet mij genoegen dat ik daarmee min of meer een familietraditie voortzet.

Overigens kan ik u laten weten dat de Vereniging voor Verzekeringswetenschappen de volgende jaarvergadering zal wijden aan mijn grootvader ter nagedachtenis van diens 100e geboortedag, in welk verband tevens een jaarlijkse "Dorhout Mees-lezing" zal worden ingesteld.

Gaarne bereid van e.e.a. verslag te doen t.z.t.

DE CAR-VERZEKERING (THE CAR-INSURANCE)

PROEFSCHRIFT

TER VERKRIJGING VAN DE GRAAD VAN DOCTOR
AAN DE ERASMUS UNIVERSITEIT ROTTERDAM
OP GEZAG VAN DE RECTOR MAGNIFICUS
PROF. DR P.W.C. AKKERMANS M.A.
EN VOLGENS HET BESLUIT VAN HET COLLEGE VOOR PROMOTIES.
DE OPENBARE VERDEDIGING ZAL PLAATSVINDEN OP
DONDERDAG 12 DECEMBER 1996 OM 16.00 UUR

door:

Tjalling Justus Dorhout Mees

geboren te Utrecht

Tjalling Dorhout Mees EJzn NP 264

Ingeborg Cornelia Antonie Wilhelmina Mees-Koch 1903 – 1996

In de zomer van 1996 overleed Moeder, 93 jaar oud. Ze hield van zomer, zon en warmte, zoals ze genoot van alle menselijke warmte om haar heen. Veel Mezen zullen haar kennen als trouwe reünie-bezoekster, waar contacten met familieleden en belangstelling die zij ontving echte hoogtepunten voor haar waren. Moeder, tot op hoge leeftijd mobiel, hield van reizen, graag ook naar verre landen. Naar haar geliefde geboortestad

Wiesbaden reisde zij tot 2 jaar voor haar dood jaarlijks met de trein. Op een gegeven moment deed de touring-car zijn intrede, zo bekende zij, vaste treinreizigster, bijna beschaamd die eerste keer. Maar al spoedig merkte ze dat ze aan deze nieuwe manier van reizen vriendinnen overhield. Want dat was eigenlijk het bijzondere aan Moeder: door haar warme belangstelling voor iedereen om haar heen maakte zij steeds weer nieuwe vrienden. De aanwezigen bij de crematie zal opgevallen zijn hoeveel jonge mensen er waren. Onverplicht wilde men afscheid nemen van een warme oude vriendin. Tot op hoge leeftijd wist zij nieuwe banden met jonge mensen te smeden. De jonge burens kwamen graag; de jonge verzorgsters in de laatste jaren kwamen haar met veel plezier bijstaan. Allen genoten van haar, omdat ze zich zo bescheiden opstelde, hoeveel moeite het haar ook kostte steeds een stukje van haar bestaan te moeten prijsgeven. Openstaand voor anderen, vergat zij helaas zichzelf vaak. Ze probeerde alles zelf te doen "Selbst is der Mensch" zei haar geliefde vader. Voor elke boodschap liep zij naar het dorp ($\pm 1\frac{1}{2}$ km!), fietsen deed ze allang niet meer. De dorpsbewoners: "wat flink dat U dat nog doet op Uw leeftijd." Moeder werd soms daarover kwaad: "het is niet flink iets te doen wat je kunt, alleen iets te doen wat je niet kunt."

Zij was dol op haar gezin: altijd in ons geïnteresseerd, vol belangstelling en liefde voor haar kleinzons, die altijd graag bij Oma kwamen, ook op een leeftijd waarop veel kinderen ouderdom niet zo zien zitten. Moeder was in 1903 in Wiesbaden geboren als oudste kind van Dr Koch, huisarts en directeur van het Diaconessenhuis (dat kon toen nog) en Maria Clara van den Bosch, die op 13-jarige leeftijd vanuit Wilhelminadorp (Zeeland) met haar gepensioneerd vader naar de badplaats Wiesbaden toog. Moeder was echt een kind van twee werelden: enerzijds Zeeland met haar familie, anderzijds het Duitse huisartsenmilieu waar je altijd voor de ander had klaar te staan. Mijn grootvader had veel patienten onder de adellijke Russen die in Wiesbaden woonden en hoge eisen stelden aan hun huisarts. Het leven was toen aangenaam voor Moeder, maar in 1914 brak de eerste wereldoorlog uit, haar vader moest als arts naar het front. Oorlog heeft Moeders leven gekleurd, want de tweede wereldoorlog beleefde zij als van geboorte Duitse vrouw in Nederland aan de zijde van een echtgenoot die actief in het verzet was (mijn ouders herbergden o.a. een Amerikaanse piloot die Vader later naar Varsseveld bracht vanwaar hij veilig geallieerd gebied wist te bereiken).

Mijn grootvader kwam in 1918 ongedeerd terug, het leven hernam zijn loop, maar toen kwam de inflatie: de periode waarin de familie niets meer bezat, mijn grootvader kreeg in

natura uitbetaald, Hollandse familieleden en paying guests hielpen het hoofd boven water te houden. Uit die periode had Moeder goede vriendinnen. Toen de financiële situatie beter werd ging zij naar de wintersport. In de oorlog gebruikte Moeder haar ski's om bij de boer in Diepeveen melk te halen, dat hadden ze nog nooit gezien.

In 1927 stierf mijn grootvader, een grote slag voor haar. Daarna moest zij haar veeleisende moeder in het huishouden bijstaan, maar ook hielp zij, zowel in Duitsland als in Nederland, in gezinnen waar de huisvrouw uitviel. In een van die periodes ontmoette zij mijn vader die al 10 jaar in Deventer woonde: zij 34 jaar oud, hij 44. Zij trouwden in 1937, en lieten het huis in Diepenveen bouwen waar Moeder ook gestorven is: het was een heel gelukkige periode. Ik werd geboren in 1943, daarna de bevrijding en weer over-eind krabbelen, en toen stierf Vader, in 1952. Moeder heeft altijd getracht alles zelf te doen, open te staan voor anderen, maar helaas hebben de oorlogen en de daarna ontstane problemen haar een grote onzekerheid en angst bezorgd die het leven voor haar niet gemakkelijk maakten. De meesten hebben daarvan nooit iets gemerkt, want naar buiten toe liet zij weinig blijken. Voor degenen die haar het naast stonden was dat niet altijd gemakkelijk. Er rest ons de herinnering aan een altijd in haar medemens geïnteresseerde, lieve vrouw.

Marie Louise Brinkman-Mees

* * *

Mr Marten Mees 1911 – 1996

Op zondagmiddag 8 december 1996 is Oom Mar gestorven. Na een zware buikoperatie hield zijn hart ermee op. Hij werd 85. Hij was een bijzonder mens met een bijzonder leven.

Mar was de jongste van de drie broers, mijn vader Ben was de oudste en de middelste was Philip. Zij groeiden op in Rotterdam. Vader en Philip gingen samen in Leiden studeren. Mar heeft in Rotterdam een korte periode bij mijn moeder in de klas gezeten op het Erasmiaans Gymnasium. Na zijn school is hij ook rechten gaan studeren in Leiden.

Als kind keek ik erg op tegen Oom Mar, ook tegen Oom Philip trouwens, maar die zagen we niet zo vaak. Hij leidde in mijn ogen een glamorous leven, veel vrienden, veel uit, een prachtig huis, veel smaak, mooie reizen en consul van Zweden.

Toen wij nog in Rotterdam woonden, kwam Mar regelmatig bij ons langs om een borrel te halen. Hij bekeek ons heel kritisch. Ik droeg knalrode Rock 'n Roll-kousen, zo heette dat toen, en een petticoat, ook onder een schotsgeruite rok en dat vond-ie idioot. Ik zei om de haverklap "gatver" en dat vond hij ook idioot. Ik was 12 en vond het belangrijk om te doen wat mijn vriendinnen deden. Toch raakte het me wel, anders zou ik het nu niet meer weten. Ik had een beetje het gevoel dat hij me uitlachte.

Mijn vader liet Mar altijd zelf uit – zo goed en zo kwaad als dat ging – Heb je nog wat? vroeg mijn vader eerst en dan gingen zij de gang op en in de vestibule, de deur naar de

gang dicht. Even later hoorden wij hen door de dichte deur heen brullen van het lachen.

Oom Mar zat vol met grappen en grollen - hij schreef ze ook op in een boekje en hield zodoende mijn vader op de hoogte.

Hij was kind aan huis bij de feestartikelenwinkel. Niets was hem te dol.

Sint Nicolaas vierde hij bij ons thuis. Dat was lachen. Hij deed ontzettend zijn best met mooie cadeaus, voor iedereen minstens één getypt gedicht en hij leefde zich uit in vieze surprises. Het was allemaal behoorlijk geestig, vooral omdat hij er zelf ook zo om moest lachen.

Tonia en ik overwogen eens om voor hem een mevrouw als surprise te maken. We vonden het - geloof ik - zielig dat hij niet getrouwd was. We hebben ervan afgezien. We voelden intuïtief aan dat hij niet op een dame zal wachten. Bespreekbaar was dit allerm minst. Niet met mijn ouders, en al helemaal niet met hemzelf. Ook later niet. Hij was niet goed in persoonlijke gesprekken of ontboezemingen. Jammer vind ik dat nu, ik had wel meer willen weten over dat leven in Rotterdam in die tijd. Want daar werd wat afgekleetst. Hoe heeft hij het gered? En ten koste van wat?

Door de week was hij in Rotterdam en in het weekend was hij altijd in Rockanje, in zijn huis in de duinen met die prachtige tuin. Ook na zijn pensioen bleef hij dat schema aanhouden. Hij hield er echt twee levens op na. Want in Rockanje was hij kennelijk bevrijd van de last die in Rotterdam om hem rustte, maar waar hij ook niet zonder kon. Zijn massa's vrienden en vriendinnen waren onmisbaar voor hem, maar blijkbaar niet te combineren met zijn weekend-leven. In Rockanje was hij met Jan Tuitert, met wie hij later reizen maakte en met wie hij - zo blijkt achteraf - onbedaarlijk keet kon trappen.

In mijn vriendenkring - dat geldt ook voor mijn neven en nichten - was Oom Mar een begrip. Iedereen noemde hem ook Oom Mar en vond hem een schat. Als een neef of nicht trouwde, organiseerde hij een partij voor de getuigen en beste vrienden in Rockanje.

Hij heeft zich altijd ingespannen om de familie bij elkaar te houden en in ieder geval met Kerstmis iets te organiseren. Meestal was dat een Kerstlunch waar - bij het zien van de Zweedse etagère met mandarijnen de herinneringen aan de Schiedamsedijk terugkwamen. We mochten dan de mandarijnenschillen uitknippen in een brandende kaars!

Hij nodigde ons vaak in september al uit om je vooral duidelijk te maken dat jouw komst op hoge prijs werd gesteld. Hij gaf je het gevoel dat - wat er ook gebeurde - je er altijd bij hoorde. Al was het maar één keer per jaar in Rockanje. Hij bleef kritisch ten opzichte van wat je aan had en hoe je eruit zag, maar echt kritiek leverde hij nooit. Wat je ook deed, je hoorde erbij.

Ik denk dat - doordat hij het voor zichzelf zo moeilijk maakte - hij wel uitkeek om iets te zeggen over andermans keuze of handelen.

Ik vind dat waardevol. Dan maar een grap over je petticoat, - hij had nog gelijk ook - maar je niet laten vallen omdat het je even niet meezit. Voor mij maakt dat van Mar zo'n bijzondere mens.

Philippine Mees

Henk Vreede

4 maart 1908 – 27 mei 1996

Eerst uit een artikel in "Revue der Reclame" 4-12-1963:

Opmerkelijk zilveren jubileum: H.Th. Vreede, markt-onderzoek pionier van het eerste uur

Eén van de bekendste figuren op het terrein van het marktonderzoek in Nederland, een pionier van het zuiverste water, heeft enkele dagen geleden een opmerkelijk jubileum gevierd. Op 1 december was het vijfentwintig jaar geleden, dat de heer H.Th. Vreede het Instituut voor Huishoudelijk Onderzoek oprichtte. Deze geboren Hilversummer, die nu 55 jaar is, heeft nog altijd de leiding van deze instelling, die gevestigd is op de vierde en vijfde verdieping van een modern, glazen gebouw aan het Vasteland 32 in Rotterdam.

De geschiedenis van het marktonderzoek in Nederland dateert niet, wat men nog wel eens aanneemt, van na 1945. Wel is het zo, dat dit onderzoek eerst na de tweede wereldoorlog een kolossale vlucht heeft genomen en niet meer uit het bedrijfsleven, de reclamewereld en andere sectoren is weg te denken.

De jubilerende heer Vreede heeft er krachtig aan meegewerkt, dat marktonderzoek in ons land 'op de kaart' werd gebracht. Hij is één van de mannen van het eerste uur.

De heer Vreede verliet in 1918, als tienjarige jongen, Nederlands-Indië om vervolgens met zijn ouders tien jaar in Australië te verblijven. Hierna vertrok hij naar Europa om in Zwitserland en Duitsland te studeren. In 1938 trad hij in dienst van Unilever Rotterdam, gevolgd door een opleidingsperiode marktonderzoek in Londen.

In 1946 en 1947 werden, van de hand van de heer Vreede, een tweetal boeken gepubliceerd: 'Methodische Marktcontrole' en 'Marktonderzoek'.

Vele artikelen verschenen in de Revue der Reclame, het Tijdschrift voor Efficiency en Documentatie en in een aantal andere vaktijdschriften. Voor de Twentsche Bank te Amsterdam verzorgde de heer Vreede een aantal gedegen studies, en ook sprak hij op het vierde reclamecongres in Wenen. Het Instituut voor Huishoudelijk Onderzoek, dat in 1938 door de heer Vreede werd opgericht, stelt zich ten doel betrouwbare inlichtingen te verzamelen op huishoudelijk gebied om, op grond daarvan voorlichting te geven aan daarvoor in aanmerking komende instellingen en bedrijven. De heer Vreede is lid van een aantal binnen- en buitenlandse verenigingen, waaronder de American Marketing Association, de Econometric Society en de Académie des Sciences Commerciales te Parijs. In vele landen is hij als adviseur op het gebied van marktonderzoek opgetreden. De heer Vreede is van mening, dat Nederland, in vergelijking met de Verenigde Staten, qua kennis van marktonderzoek-technieken geenszins achterloopt.

Wat voorafgaat in deze samenvatting van het leven van mijn tweede man, Henk Vreede, betreft de manier waarop hij in zijn werk naar voren is getreden, een aspect, dat weinig ter sprake kwam in de kring van familie en kennissen. Maar datgene, wat oorspronkelijk ons tweeën samen heeft gebracht, was de muziek. Henk was een begaafde, gevoelige en ook kwetsbare man en zijn, voor een Hollandse jongen, ongewone opvoeding in Australië, heeft hem naar de klarinet doen grijpen als uitingsvorm. Daarin heeft hij het in zijn middelbare schooljaren aardig ver geschopt. Hij deed examens aan het New South Wales Conservatory of Music en speelde mee in een symphonie-orkest in Sydney, waar beroemde solisten optraden. Later in Genève en Düsseldorf heeft hij de muziekstudie verder uitgebreid, totdat hij, terug naar Holland gekeerd en getrouwd zijnde, zich in een baan in het zakenleven heeft begeven.

De oorlog kwam, hij ontwikkelde zich steeds verder. In zijn gezinsleven, er was een dochter geboren – Hilda – deden zich veranderingen voor. Uit zijn tweede huwelijk werd een zoon geboren – Alexander –.

Ik kom terug op de muziek.

Toen Henk reeds tien jaar weer als vrijgezel door het leven ging en ik plotseling weduwe werd, trad een familielid op! Een zeer muzikaal familielid, Bub Elias, met een MEES als moeder.

“Jullie houden beiden van muziek, je moet elkaar maar eens gezelschap houden!”. Hoe verbaasd was dezelfde Bub, dat, een paar maanden na een dineetje te zijnen huize, met Henk en mij erbij, deze twee hun a.s. huwelijk aankondigden en wel in augustus 1959.

Dit huwelijk zou 37 jaren duren en er werd muziek gemaakt. Henk speelde vele jaren in Musica, bekend amateurorkest in Den Haag. An deed van alles met de piano en ook traden zij eens tegelijkertijd op in het Kurhaus in Scheveningen met een dubbel pianoconcert van Poulenc. Henk achter de eerste lessenaar klarinet, dirigent Jan Out. Een leven van 88 jaar, zoals dat van Henk, kan niet in één artikel beschreven worden. Dus in het kort:

Er werd veel verhuisd (An), er werd met succes van baan veranderd (Henk), en voor de Verenigde Naties drie jaar in Ethiopië verbleven (Henk en An), er werden veel reizen gemaakt (Henk en An). Tenslotte werd men ouder en zwakker, Henk en ook An (hoewel 6 jaar jonger) en zo zijn wij, familie en vrienden, na Henk's overlijden op 31 mei '96 tesamen gekomen op een wondermooie crematieplechtigheid, waar ieder zijn zegje deed, en waar alweer de muziek de essentiële binding vormde en Henk als een ware persoonlijkheid naar voren trad, die wij niet meer kunnen vergeten.

Anna C.M. Vreede-Mees

Walter Mees MJzn

1930 – 1996

Walter overleed kort nadat hij met pensioen ging, vele jaren had hij als kapitein van de Vancouver Seabus gewerkt – een baan die hij heel prettig vond: hij kon varen maar toch thuis slapen.

Een maand later hielden zijn kinderen Anton en Monique een z.g. “Wake”, een party om Walter's leven te vieren en afscheid te nemen.

Geboren op Oost-Java woonde Walter op verschillende suikerondernemingen maar ging met

zijn oudere broer Peter in Bandoeng op school, bij vreemde mensen in huis. Onder de Jappen werden vader Mauk en Peter gescheiden geïnterneerd van moeder Molly, Wal en mijzelf. Toen jongens van 12/13 deze vrouwenkampen uit moesten, reed Wal (nog met influenza) op een open vrachtauto ons kamphek uit: niemand wist waarheen: ik weet niet voor wie het afscheid moeilijker was, moeder of zoon... In het jongenskamp Baros nam Pim van Boxsel (illustrator † 1995) Wal samen met zijn eigen jongere broer onder zijn vleugels. Eens, bij een groententransport naar mannenkamp

Tjimahi, zag hij heel toevallig vader Mauk, maar zij dorsten niet te laten blijken dat zij elkaar kenden, niet wetende hoe de Jappen zouden reageren. Later kwamen alle mannen en jongens toch samen in Tjimahi.

In mei '46 werd ons gezin gerepatriëerd, wij woonden daar bij vaders nicht Wil de Villeneuve-Mees, die gul een deel van haar huis beschikbaar stelde. Zoals alle kinderen uit Indië toen, had Wal een enorm schoolhaat: een poos zat hij op 't Rijnlunds Lyceum, daarna op de Zeevaartschool in Rotterdam. Wal kon, toen hij voor de Rotterdamse Lloyd voer zijn ouders (tijdelijk weer even op Java) bezoeken, en zelfs Peter, inmiddels naar Canada geëmigreerd, bezocht hij 2x in Vancouver. In 1954 emigreerden mijn ouders met Wal en mij ook daarheen, alle vijf voor het eerst sinds jaren onder één dak. Walter werkte daar een aantal jaren voor de Holland America Lijn, trouwde met Kate Clifford, hun 2 kinderen werden geboren. Wal haalde zijn captain's papers, en kreeg de baan bij de Seabus tussen North Vancouver en de binnenstad.

*You are invited to attend a
wake in memory of
Walter Mees
at our home on 2120 Queens Avenue
in West Vancouver*

*= 1930-1996 =
Saturday, June 29, 1996
5 pm - 9 pm*

Bij het afscheid nemen sprak Anton o.a. over de idealen van zijn vader: Wal heeft zich n.l. tot het laatst hartstochtelijk bekommert over het milieu, en ook over de vele onrechtvaardigheden in deze wereld, en hij heeft vaak actief getracht te helpen en daar iets aan te doen. Zijn collega's van de Seabus hielden die avond een “Special Sailing” voor familie en vrienden; de twee ferries voeren elkaar van beide oevers tegemoet, en hebben toen met afgezette motoren een paar minuten stil liggen dobberen, terwijl men zijn as en wat bloemen op het water strooide: voor diegenen die er bij waren was het een heel bijzonder roerend en passend afscheid.

Zijn zuster:
Pleun (Sylvia) Kučera-Mees
Annapolis Royal, Nova Scotia

Gwendolyn Mees

5.8.1964 – 23.12.1996

Aan het begin van de Kersttijd in 1996 stierf onze dochter Gwendolyn, na een leven van 33 jaar. Zij woonde in Deventer.

Gwendolyn werd op 5 augustus 1964 in Rotterdam geboren. Ze was een stralend en mooi meisje, ging naar de Vrije School aan de Vredeshofweg en genoot intens van de toen nog landelijke omgeving aan de 's Gravenweg waar wij toen woonden.

Tegen haar 14e jaar begon de stralende hemel van haar leven te

betrekken. Zij werd ziek en daarmee begon een lijdensweg waaraan ruim 18 jaar later een einde kwam.

De familie, vooral ouders en kinderen, deelden naar vermogen in deze gang door haar ziekte, maar ook vele dierbare vrienden en vriendinnen. Aanvankelijk nog onzichtbaar, maar aan het einde, bij haar overlijden, in grote getalen revoorschijnkomend, bleken heel veel lotgenoten op deze lijdensweg haar dankbaar in herinnering te houden voor de moed en lichtkracht, die zij bij de ontmoetingen met hen ook hun kon geven.

Gwendolyn heeft haar middelbare school af kunnen maken en studeerde aan de HBO te Deventer tropische landbouw. Zij was in het laatste studiejaar toen zij stierf.

In de goede perioden van haar ziekte zwierf zij intensief rond over onze aarde: Europa, Afrika en de Amerika's, meestal alleen en voortdurend op zoek naar ontmoetingen met mensen "onderweg". Vooral Afrika, waar zij enige tijd in Kenia werkte en vervolgens al liftend naar Kaapstad en vandaar naar Namibië reisde, was een wereld, waar haar hart opbloede.

Kort voor haar sterven stuurde zij Kerstkaarten naar familie en vrienden. Op die kaarten stond een afbeelding van een grote vogel, die een kikker wil inslikken. De kikker knijpt de hals van de vogel dicht, zodat deze de kikker niet kan doorslikken.

Er onder stond: geef het nooit op!

Vervolgens had de Kerstgroet twee boodschappen: een motto en een kort chassidisch verhaal. Het motto was: het leven zoekt naar dingen die je raken. Het verhaal was als volgt: In een droom liep ik een winkel binnen. Ik vroeg: "Wat verkoopt U hier" "Alles wat U maar wilt", zei de engel.

"O", zei ik, "echt waar? Ik wil dan graag vrede op aarde, opheffing van onderdrukking, geen honger meer, een huis voor alle vluchtelingen".

"Wacht even", zei de engel, "U begreep me verkeerd, we verkopen hier geen vruchten, enkel zaden..."

Deze Kerstgroet bereikte vele vrienden tegelijk met het bericht, dat zij van ons was heengegaan. Elk leven is een zaad, dat ontkiemt en in harten van andere mensen vruchten achterlaat, die weer kiemen, zaden worden. Deze afscheidsgroet was haar laatste geschenk aan ons.

Christja en Ru Mees

Bij de crematie van

Cornelia Elisabeth Anna Charlotta Arnold-Mees 1910 – 1996

sprak haar oudste dochter Adine ten Houte de Lange als volgt:

Daar sta je dan – en je beseft opeens dat je samen met Marie-Anne, en natuurlijk met onze lieve echtgenoten, nu tot de oudste generatie van onze tak van de familie behoort. En ik verzeker u dat dat een heel gek gevoel is. Niét meer even moeder bellen en vertellen hoe een bepaalde gebeurtenis verlopen is. Niét meer even langsrijden om te kijken hoe het met haar gaat, of om haar een paar boodschappjes te brengen.

Haar overlijden geeft een grote leegte. Maar het is goed zo. Ze heeft vooral de laatste maanden veel geleden, maar nu is dat 'lijden over'. Haar overlijden was vredig – in volle berusting – zij was er klaar voor en zij verwelkomde de dood. En daarom kunnen en mogen wij – haar familie en vrienden – er ook vrede mee hebben.

U moet niet verwachten dat ik u de levensloop van mijn moeder ga vertellen. '86' jaren laten zich nu eenmaal niet in een paar minuten verhalen. Liever vertel ik u een paar van mijn eigen herinneringen.

Herinneringen uit mijn kinderjaren geven een beeld van een klein gelukkig gezin – waarvan zij onbetwist de spil was – een gezin zonder al te veel zorgen. Dan zie je meteen hoe vertekend 'kinderherinneringen' kunnen zijn. Als ik het dagboekje doorlees dat zij het laatste oorlogsjaar bijhield dan staat daar zwart op wit dat vader en zij wel degelijk grote zorgen hadden. Hoe komen we aan eten? Hoe vergaat het familie en vrienden die onbereikbaar zijn? Hoe lang zal het nog duren en zullen we het kunnen volhouden? Maar ik herinner me hele andere dingen uit die tijd. Een Sinterklaasavond met alleen maar eigengemaakte cadeautjes en met als lekkernij poppetjes die moeder van een simpel zanddeeg gebakken had en die ze Adam- en Evacués noemde.

Ik herinner me spannende, onverwachte logées, die uit hun huis gebombardeerd waren of die een tijdje moesten onderduiken, maar dat zei je niet zo veel als kind.

En vooral herinner ik me de kreet – 'En gelachen dat we hebben!' – Die innerlijke kracht om ondanks alles te blijven lachen heeft er voor gezorgd dat Marie-Anne en ik op een hele gelukkige jeugd terug kijken.

Na de oorlog, toen het alledaagse leven wat makkelijker werd kreeg moeder ook wat meer tijd voor haar zelf. Ze begon te schrijven zodat er na het bewuste oorlogsdagboek nog drie boeken uit haar pen vloeiden.

Eerst "Demeters Dochter", waarvoor zij in 1956 een prijs kreeg van het Ministerie van Onderwijs, Kunsten en Wetenschappen.

Daarna in 1957 een bundel kerstverhalen "De Stenen Man" en ze heeft er van genoten dat er, bijna 40 jaar na dato, in het huiskrantje van de Aelbrecht van Beijeren één van de verhalen uit die bundel werd afgedrukt zonder dat iemand wist dat de schrijfster Cornelia A. Mees Mevrouw Arnold van N° 441 was.

En tenslotte, in 1959, schreef ze "De Toverdadel", een kinderboek vóór en óver haar eerste kleinkind – onze dochter Clara – toen nog Claartje.

Een andere herinnering is die aan de bloemenborder in de tuin in Warmond. Moeder leefde zich, geholpen door haar gevoel voor kleur, helemaal uit in het rangschikken van de planten en bloemen in alle denkbare schakeringen van rose, via lila en paars naar blauw. Groot was de consternatie dan ook toen in de zomer bleek dat de buurman zijn bollenveld achter haar border had ingeplant met knal-oranje gladiolen. Moeder lachte erom, zei: "dan kijk ik maar niet verder dan het hekje" en genoot intens van haar border. Uit die border kwam ook een deel van de bloemen die ze ging drogen en die ze dan met eindeloos geduld rangschikte op gekleurde zijde en die vader dan weer monteerte tot kleine wandversieringen. Zo was ze altijd bezig.

Toen de droogbloemen begonnen te vervelen ging ze over naar het schilderen van bloemen. Ze had enorm veel plezier in de teken- en schilderlessen die ze nam – en behalve van het aquarelleren zelf genoot ze vooral van de vriendschap die ze ondervond van alle 'gelijkgestemde zielen' die ze op die lessen ontmoette.

En ondanks het feit dat haar eigen familie steeds groter werd, (acht kleinkinderen, met aanhang, en dertien achterkleinkinderen), – haar vriendenkring zich uitbreidde en ze ook enkele tentoonstellingen hield, zodat ze steeds een ruim afzetgebied had voor haar bijzonder mooie aquarellen –

vond ze het op een bepaald moment genoeg. Ze wilde weer eens wat anders. Ze kocht een oventje en legde zich toe op het maken van Emaille's. Een voor haar volkomen nieuwe techniek die ze met behulp van wat basislessen zichzelf grotendeels aanleerde – gewoon door te experimenteren. Vader was hierbij een enorme steun. Hij hielp haar bij het bedienen van de gloeiend hete oven, – en bovendien maakte hij schitterende doosjes van ebbehout waarin hij de emaille's monteerte. Na vaders overlijden durfde moeder, die toen bijna '82' was, de bediening van de oven niet meer aan. Haar hand was niet meer zo vast en ze was bang dat ze bij die hoge temperaturen ongelukken zou maken.

Het duurde een klein jaar vóór haar flatje gebouwd en ingericht was, maar toen ze eenmaal op orde was begon haar artistieke bloed weer te kriebelen. Ze verruilde haar emaille-oven voor een veel veiligere porcelein-oven en begon waarachtig wéér van voren af aan met een nieuwe techniek – 'het porcelein-beschilderen'. Haar laatste stukken zijn jammer genoeg niet klaar gekomen. Een maand geleden vond ik haar nog eens achter haar werktafel, maar het ging niet meer van harte, ze had té veel pijn. Haar Kerstcadeautje voor mij is nooit helemaal klaargekomen, een schaal met witte vogels waar ze nog iets aan toe had willen voegen. Ik heb hem mee naar huis genomen zoals hij is en ik zal hem koesteren als een laatste tastbare herinnering aan Moeder.

Onze vorige kroniek kwam uit tegelijk met het daarin reeds vermelde huwelijk van Joost en Sandra Mees-de Buvry de Mauregnault. Zie hier alsnog een plaatje uit "De Ster".

Dutch Donation Assists Milton Peters Copying

PHILIPSBURG—The donation of a stencil copy machine to Milton Peters College recently has assisted the school by providing up to 2,000 copies at one time and allowed Dutch donors to help out after the hurricane.

The donation began as a result of a daughter writing a letter to her mother. After

Mees wrote a story about the hurricane and sent it to her mother Agatha Mees in Epse, Holland.

According to her mother, "I copied it 50 or maybe even 100 times." These copies of the Luis story were passed out to family, friends and neighbours.

"I understood that every-

By mid-November the decision was made to do fundraising in Epse and the surrounding area.

With Agatha Mees coordinating, local fundraising began. Many persons just gave, other attended a bridge drive and the largest fundraising occurred when the Arnhem Inter-Scholier Orchestra held a benefit concert for St. Maarten.

This orchestra performed on the island just last year. They organized a concert with part of the proceeds being donated to the Mees' fundraising and a portion to be donated to the French side. The finale of the concert had the St. Maarten Anthem sung to the Dutch audience.

The fundraising effort achieved close to US \$5,000. Mees contacted her daughter, who along with Rotarian Johan Visser tried to determine how the funds should be spent.

Tonia Mees noted that it was the idea of Visser to donate a copy machine for the school. She explained that Milton Peters College was very happy with the stencil copy machine donation and that it is both faster and cheaper, allowing an endless number of copies.

Her mother added, "I want to thank everybody and tell them what the result was of their money donation."

Local resident Tonia Mees (left) and her mother Agatha Mees from Epse, Holland.

the passing of hurricane one wanted to help but they Luis, local resident Tonia didn't know how," she said.

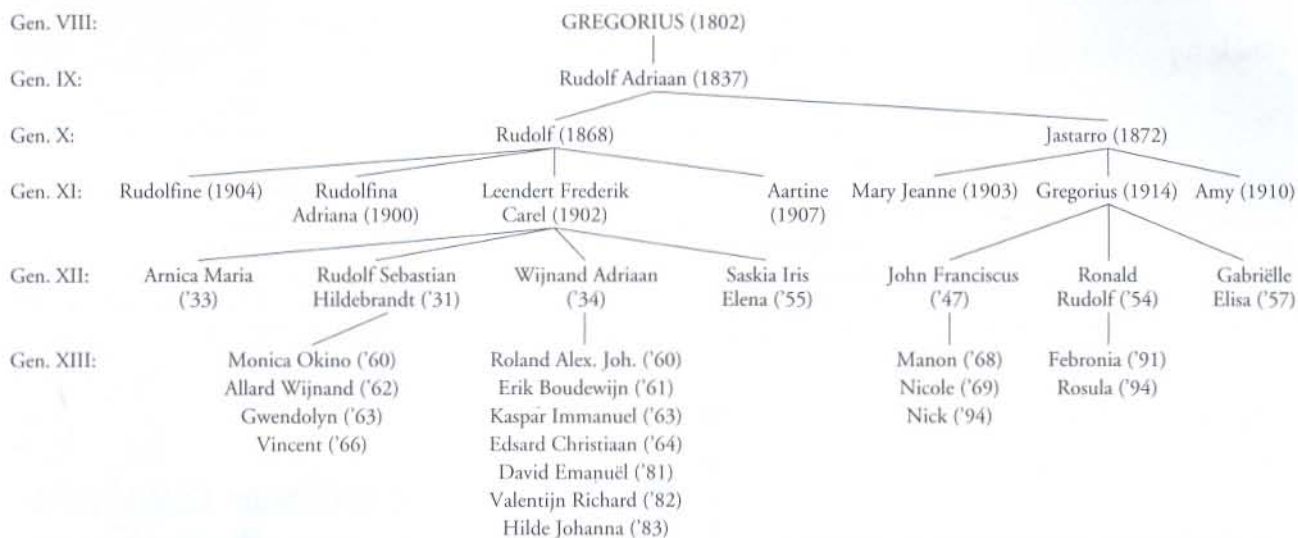
THE DAILY HERALD, Friday, May 17, 1996

Islands

FOTO-PUBLICATIE PER FAMILIETAK

Dit wordt de vijfde van de acht publicaties: aan de beurt is dit jaar de tak van GREGORIUS (1802), waarvan we de samenstelling eerst heel kort laten volgen (begint NP blz. 362)

Zo'n foto-reportage blijft een moeilijke zaak, o.m. wegens onvolledigheid en kwalitatieve gebreken. En beperkingen moeten we ons opleggen: basis is de in Kroniek 1987 gepubliceerde opstelling van de in leven zijnde Mees-naam-dragers/draagsters en hun voorvaderen.

Generatie VIII – X

Gregorius (1802)

X

Sara Christina Mees-Sprenger van Eyk

Rudolf Adriaan (1837) verbintenis met Okino

Latere verbintenis met Mia Saka

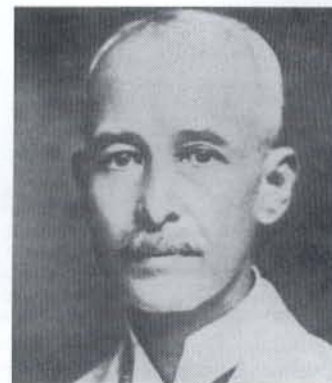

Rudolf (1868)

X

Maria Petronella Bernardina Mees-Dona

Jastarro (1872)

geb. met Engelina Henriette Brockhoff

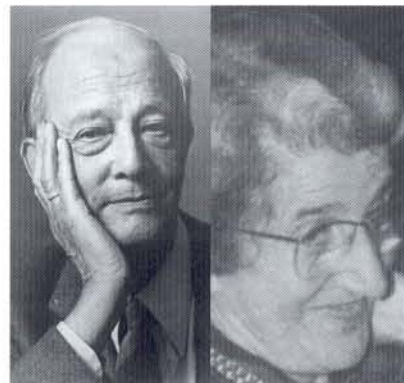
Generatie XI, XII

*Wilhelmus Bernardus
en Rudolfine (1904) Jacobs-Mees*

Rudolfina Adriana (1900)

*Leendert Frederik Carel (1902)
en Eva Lotte Mees-Christeller*

(1930-1952 geh. met A.A.A.L.I. Seebohm)

Aartine (1907)

Gregorius (1914) en Corinna Mees-Scheltens

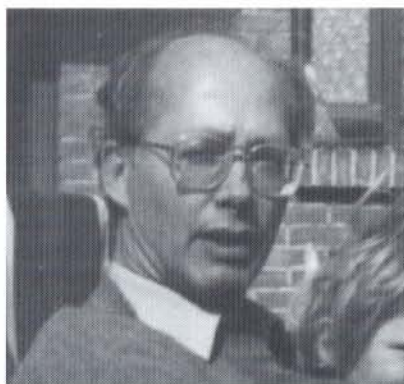
(1978 geh. met O.M.E. van Overmeir)

*Dietrich Wilhelm en Arnica Maria (1933)
Esterl-Mees*

*Rudolf Sebastian Hildebrandt (1931) en Christja
Elizabeth Mees-Henny*

Wijnand Adriaan (1934)

(1959-1983 geh. met J.M. Trouw)

1983 geh. m. M.M. Franckaert

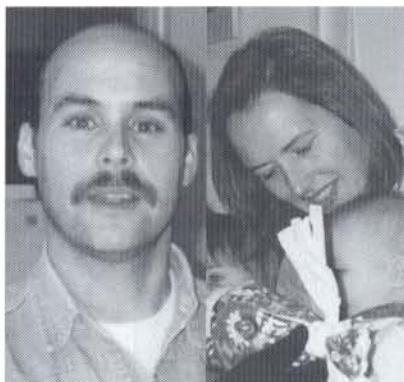
Saskia Iris Elena (1955) en Aus Greidanus ♥

(1977 geh. met C.J. Marcus)

John Franciscus (1947) en Anke van der Velde ♥

(1967-1972 geh. met M.P. Huf)

Ronald Rudolf (1954) en Annie van Berkel ♥

Gabrielle Elisa (1957) en Willem Tuyn ♥

Generatie XIII

Monica Okino (1960) en Herman van Eldik ♥
(1982 geb. met P. Scheers)

Allard Wijnand (1962)
en Gudrun Maria Mees-Winter

Gwendolyn (1963)

Vincent (1966)

Roland Alexander Johannes (1960)
en Ariane Mees-Dirkzwager

Erik Boudewijn (1961) en Lies Mees-Goede

Kaspar Immanuel (1963)
en Constance Mees-Deelen

Edsard Christiaan (1964)

David Emanuel (1981)

Valentijn (1982)

Hilde Johanna (1983)

Manon (1968) en Johannes
Theodorus van Baarle ♥

Nicole (1969) en Cornelis Antonius Staallekker ♥

Nick (1994)

Febronia (1991)

Rosula (1994)

Het dagboek van Jacob David

Mees (NP 340)

In het archief van de familie Mees bevindt zich het dagboek dat de Rotterdamse student en bankierszoon Jacob David (Jaap) Mees (1852-1875) van 1 april 1872 tot en met 10 oktober 1874 bijhield. Hij doet hierin verslag van zijn leven als student te Leiden, de omgang met familie, vrienden en kennissen, en de boeken en overige lectuur die hij tot zich nam. Als zodanig vormt het dagboek een interessante bron voor het studentenleven, het familieleven van de gegoede burgerij en het leesgedrag in de negentiende eeuw. Het is echter ook, en misschien zelfs vooral, het ontroerende relaas van een veelbelovende jongeman voor wie de wereld open leek te liggen, maar die tijdens het maken van zijn toekomstplannen plotseling werd geconfronteerd met een ziekte, waarvan hij maar al te goed wist dat hij er spoedig aan zou overlijden.

Jaap Mees was de zoon van Jan Mees (1822-1896), één van de tien broers uit het omvangrijke gezin van Rudolf Adriaan Mees. Jan Mees was een "knap en practisch zakenman", een "man van de wereld en aangenaam in den omgang", en hij "verstond uitnemend de kunst om den menschen de waarheid te zeggen zonder hen te ontstemmen". Hij huwde op 25-jarige leeftijd met de 19-jarige Joanne Maria Cornelia van Stolk, "een van de mooie dochters van den houthandelaar Jacob van Stolk". Hoewel niets het geluk van de ruimenkende Jan Mees en de knappe Joanne van Stolk in de weg leek te staan, sloeg het noodlot helaas wreed toe. Nadat reeds twee van zijn zeven kinderen waren gestorven, werd het uiterlijk in 1861 duidelijk dat ook zijn vrouw aan t.b.c. leed. In februari 1862 ging het gehele gezin naar Zwitserland, waarschijnlijk in de hoop dat de zuivere berglucht herstel zou brengen. Het verblijf in Zwitserland zou echter weinig helpen: haar toestand verslechterde steeds verder. Nadat eerst nog de 15 maanden oude Johanna Maria Cornelia Mees op 27 oktober 1862 overleed, stierf Joanne van Stolk op 13 maart 1863 te Clarens aan het meer van Genève. Hiermee was de lijdensbeker voor Jan Mees echter nog lang niet leeg. Al zijn overblijvende vier kinderen zou hij overleven. Zijn oudste zoon Rudolf Adriaan stierf in 1873, gevolgd door zijn tweede zoon Jacob David in 1875. Zijn dochter Johanna Ida stierf in 1885 en zijn oudste Maria Elizabeth Adriaan (Marie) in 1893. Uiteindelijk zou hij slechts een dochter uit zijn tweede huwelijk overleven.

In september van dit jaar verschijnt bij de uitgeverij Verloren het ingeleide en geannoteerde dagboek van Jacob David Mees. Hopelijk wordt hiermee deze onbekende tak van de

familie Mees enigszins aan de vergetelheid ontrukkt. Hoewel het lot van Jaap Mees en zijn familie uitermate droevig was, wordt het dagboek niet in het minst gekenmerkt door zelfmedelijden. Integendeel, wie zou er niet wensen het optimisme en de levenslust te bezitten die uit zijn laatste aantekening spreken?

Wij schrijven 10 October en genoten vandaag een prachtig najaarsweer. Ik wandelde met Van Haften naar het Holland Spoor, en na in het Zuid-Hollandsch een broodje gegeten [te] hebben, wandelde ik ook weder naar de [...]. Hoe lang zal het uitgaan voor mij nog duren? Op het ogenblik voel ik mij krachtig, genoeg om de zaak met vertrouwen tegemoet te gaan, maar ongelukkig weet ik dat een pleuris in een week mij meer krachten ontnemt dan ik in 3 maanden terug kan krijgen. Uit het stilzwijgen der doktoren kan ik met zekerheid opmaken dat mijn long in zeer slechte toestand is. Groote waarschijnlijkheid is er dus dat het mis gaat. Maar toch richt ik mijn leven in zonder me om die groote waarschijnlijkheid te betreuen en ik kan in gemoede verklaren dat ik tegw. [tegenwoordig] mij volstrekt niet ongelukkiger voel dan vroeger toen ik nog niet wist dat mijn levenskans zoo slecht stond. Ik lijk op iemand die een lot heeft in de staatsloterij en nu leeft in verwachting van de 100.000.

Thimo de Nijs

Wij danken Drs de Nijs van de Rijksuniversiteit Leiden voor deze aankondiging – op ons verzoek – van de door hem verzorgde uitgave.

Financieel verslag 1996

Staat van inkomsten en uitgaven

Rente	f 73,64
Contributies	f 10.668,68
Bijdragen Familiedag 1995	f 70,00
Opbrengst verkoop familie-artikelen	f 277,00
	<u>f 11.089,32</u>

Kosten Kroniek	f 7.876,18
Diverse onkosten	f 660,10
Advieskosten statuten	f 2.021,00
	<u>f 10.557,28</u>
Barig saldo	f 532,04
	<u>f 11.089,32</u>

Samenvatting

Saldo Mees Pierson per 1.1.96	f 7.612,37
Saldo Postbank per 1.1.96	f 2.245,07
Legaat Riet Wijsman-A.M.	f 8.850,00
Saldo per 1.1.96	f 18.707,44
Inkomsten 1996	+ f 11.089,32
Uitgaven 1996	- f 10.557,28
Saldo per 31.12.96	<u>f 19.239,48</u>

Saldo Mees Pierson per 31.12.96	f 8.286,97
Saldo Postbank per 31.12.96	f 952,51
Legaat Riet Wijsman-A.M.	f 8.850,00
Roparco	f 1.150,00
Saldo per 31.12.96	<u>f 19.239,48</u>

Waardering familie-artikelen

Waarde voorraad per 1.1.96	f 1.853,00
Afname in 1996 door verkoop	f 277,00
Waarde voorraad per 31.12.96	<u>f 1.576,00</u>

Wij leveren uit voorraad:

Ned. Patriciaat Nr 67 Ao '83: f 20,- incl. porto
(waarin onze volledige familie opgenomen)

Mezentegel: f 25,- excl. porto

Mezenbord (Rotterdam): f 30,- excl. porto

Pimpelmees-kaart van Gloria,
met envelop: f 2,- incl. porto

CD's Lola Mees, viool: f 20,- incl. porto

Mezendas: f 45,- incl. porto

Bestelling kan door betaling aan Stichting GM

Nieuws van de "firma's".

In de afgelopen jaren konden wij enige malen gewag maken van veranderingen bij de beide Mees-activiteiten: oorspronkelijk, sinds 1720, één bedrijf; sinds 1964 gescheiden optredend; sedert 1975 onder één vreemde aandeelhouder, en sinds 1991 zelfs geheel verschillende aandeelhouders.

Thans in 1997, 300 jaar na de geboorte van grondlegger Gregorius, zijn er beiderzijds wederom structurele wijzigingen te melden. Wij wensen beide loten van onze stam hierbij alle succes.

H.M.

R. Mees & Zoonen Assurantiën B.V.

De hoofdaandeelhouder Johnson & Higgins te New York, waarover wij in 1992 schreven, heeft besloten tot fusie met het eveneens Amerikaanse financiële concern Marsh & McLennan Companies, Inc., waarvan men al enige jaren de naam zag prijken op hun assurantie-gebouw langs de Brienenoord-brug te Rotterdam.

Logisch dat hier integratie zal plaatsvinden tussen RMZ en dit Nederlandse assurantie-bedrijf van genoemd Amerikaans concern. Wat men noemt mondialisering van de economie is achtergrond van deze stap: RMZ zal nog sterker kunnen meewerken aan optimale service aan de steeds groter wordende wereldwijde cliënten. De leiding van dit nieuwe gevormde bedrijf zal in handen liggen van RMZ-hoofdman A.S. Strijbos als voorzitter, en directeur Marsh&McLennan-Nederland F.E.L. Dorhout Mees als vice-voorzitter.

(hoe kan de mezenbal zo rollen!?)

De gezamenlijke naam wordt spoedig bekend.

MeesPierson N.V.

Bij de in kroniek 42 beschreven fusie Mees/Pierson, onder het dak van aandeelhouder ABN-AMRO-bank, bleken in de praktijk de speciale functies van MP zozeer eveneens door deze moeder-aandeelhouder te worden uitgeoefend, dus eigenlijk in concurrentie, dat de bevredigende en inspirerende activiteiten voor MP steeds moeilijker werden.

En zo heeft overleg met de grote Nederlands-Belgische financiële Fortis-groep tot volledige overname van MP door deze groep (waarin van Nederlandse zijde het AMEV-verzekeringsconcern en de VSB-bank een grote rol spelen) geleid.

Voor Fortis betekent dit een nieuwe activiteit, en MP kan nu versterkt zijn hoofdactiviteiten uitvoeren, zoals Corporate Banking, Investment Banking, Private Banking en Asset & Information Services. Voorzitter van de thans gevormde bestuursraad van MeesPierson blijft Mr J.Ch.L. Kuiper, die tevens als vice-voorzitter fungeert van Fortis-Nederland.

Wouter en Ineke Dorhout-Mees met gezin (NP 267) zijn uit Jakarta retour, nieuwe woning is een oud Kralings pand, na grondige restauratie. Ziehier een combi-foto, nog even in Javaanse dracht. Welkom terug!

Van bevriende zijde kregen wij een aantal bladzijden uit het telefoonboek 1915 waar MEZEN op staan vermeld. Vermoedelijk zullen velen hiernaast voorvaderen, althans hen bekende familieleden aantreffen.

Auteursrecht voorbehouden.

NAAMLIJST

VOOR DEN

TELEFOONDIENTST.

Uitgegeven door het Hoofdbestuur der

Posterijen en Telegrafie.

Januari 1915.

De Naamlijst versijnt in JANUARI en in JULI en is, zolang de voorraad strekt, aan alle Rijkstelegraaf- en Hulptelegraafkantoren verkrijgbaar tegen den prijs van / 0,60 per exemplaar (de bijbehorende verschenen en nog te verschijnen Supplementen inbegrepen).

AALSMEER. (Rijkstelefoonkantoor.)

(Haarlemmermeer.)

Diensturen: Werkdagen van 8.— vm. tot 9.— nm. Zon- en Feestdagen: van 8.— vm. tot 9.— nm., van 1.— nm. tot 2.— nm. Eene openbare spreekcel is gevestigd in het Post- en Telegraafkantoor.

Hengelo. (Borne en Lonneker).

178 Meer, H. v. d., Arts, Markenstr. 11
67 Mees, Walter, Enschedeschestr. Lonneker.

Haren, Helpman, Hoogkerk, Noorddijk, Paterswolde en Waterhuizen.) Groningen.

Haarlem.

303 Meerenberg, Gesticht, Bloemen-
daal.
119 Meer en Bosch, Huize, Inr. tot
verpleg. v. lijders aan vallende
ziekte, Heemstede.
124 Mees & Ritsema (Holl. Crediet-
en Depositobank), Zijlstr. 61.
181 Meeter, A., Bierh. en Mineraal-
waterfabr., Spaarnwouderstr. 8.
183 Meeuwen, H. C. von, Handel en
agent in Bouwmateriaal, Har-
menjansweg 11zwart.

2004 Meer, J. W. v. d., Dwarsstr. 2.
1950 Meer, M. v. d., Nieuw Ebbinge-
str. 37.
1850 Meer, Paul v. d., Haddingestr. 20.
1490 Meer, S. v. d., in bouwmateri-
alen, 'Hoendiep Z.Z.
124 Mees, Fa. M., in Bouwmat.,
Zuiderpark 7.
1120 Mees, Fa. M., Kalkfabr., Boter-
diep.
125 Mees, Fa. M., Trassfabr., Winsch.
kade.
1061 Mees, N., fa. M. Mees, Zuidpark 13.
134 Mees Hzn., P., Heereplein 16b.
746 Mees Lzn., P., in Huish. art.,
Vischmarkt 24.
1805 Mees Lzn., P., Brugstr. 1a.
1217 Mees Pzn., H., Heeresingel 17.
774 Mees, Mr. R. P. Dorhout, Dir.
der Friesch Gron. Hypoth. bank,
Zuideringel 3.
800 Meesenbroek, M., Deurw. en
ondernemer v. publ. verkoopin-
gen, Zwanestr. 19.

BRUMMEN. (Rijkstelefoonkantoor.)

Diensturen: Werkdagen: van 8.— vm. tot 1.— nm., van 2.— nm. tot 3.30 nm., van 6.— nm. tot 7.30 nm. Zon- en Feest-
dagen: van 8.— vm. tot 9.— nm., van 1.— nm. tot 2.— nm.
Eene openbare spreekcel is gevestigd in het Post- en Telegraafkantoor.

1 Marie, C. J. v., Huize „Klein
Engelenburg”.
14 Mees, R. T., Gemeentesecretaris,
Rijksweg.
8 Metelerkamp v. Bronkhorst,
A. J. P., Huize de Wildbaan.

RENKUM. (Rijkstelefoonkantoor.)

(Heelsum).

Diensturen: (Zie ook de aantekening (!)). Werkdagen: van 1 Juli tot 31 Aug. van 8.— vm. tot 9.— nm., van 1 Sept
tot 31 Juni: van 8.— vm. tot 1.— nm., van 2.— nm. tot 4.30 nm., van 6.— nm. tot 8.30 nm. Zon- en Feestdagen: van 8.—
9.— vm., van 1.— nm. tot 2.— nm.
Eene openbare spreekcel is gevestigd in het Post- en Telegraafkantoor.

320 Manasse, E. R., Boekhandel,
Dorpstr. (!)
301 Mees, Meij. M. H., Villa „Bui-
tenrust”, Heelsum. (!)
328 Mees geb. Pijnappel, Mevr.
Wed. A. M. G., Nieuweweg. (!)
316 Mijndieff, G. J., Steenfabrik.,
woonh. Straatweg. (!)

Zeist. (Bunnik, Doorn, Driebergen, Maarn, Rijsenburg en Soesterberg.)

Utrecht.

(de Bildt, Jutphaas, Oudenrijn en Zuilen.)
2153 Meddens-Harte, Mevr. Wed.
B., Catharijnesingel 83.
1205 Meer, G. v. d., Fabr. en Mag.
v. Pelterijen, Oude Kerkhof 43.
2494 Mees Fzn., J., voorh. Hennus-
& Co., L. Koestr. 39.
511 Mees, Mevr. Wed. A. W., Bildt-
str. 32.

Zutphen.

(Brummen, Eefde en Warnsveld.)
240 Meerstadt, Fa. Arn., Speksl.
Frankensteeg 7.
event 514 Mees, Mr. M., „Veelzicht”,
Eefde.
338 Mees-Then Bergh, Mevr. de
Wed., „t Barge”, Eefde.

47 Marwijk Koolj, J. H. v., „Ma
Retraite”.
125 Mechelen, G. P. v., Coiffeur
annex sigarenhandel.
166 Meerlink & v. Nie, Bouwkun-
digen en Aannemers.
181 Mees, R. A., Bosch en Duin.
70 Meuwenberg, D., Bloemist.
184 Meijer, J., Vleeschhouwer.
168 Melkrichting, Utrechtse.
1 Meisen & Zoons, N. V. Stoom-
wasscherij, Strijktur. voorh.
A. v.
509 Melvill v. Carnbee, Jhr.,
„Kraaijbeek”, Rijsenburg.
258 Merssch, Mr. Dr. B. v. d.,
Adv.-Proc., „Veelzicht”.
105 Merssch, H. M. v. d., „Heere-
wegen”.
44 Merssch, Meij. S. J. v. d., „Eiken-
hof”.
527 Metelerkamp, Mr. A. H.,
„Lindenhorst”, Driebergen.
160 Millas, J. G., Apotheker.
271 Moen, R. G.,
580 Mol v. Otterloo, de, „de Horst”.
306 Moll, Restaurant, „Jagershuis”.
520 Moll v. Charante, Mevr., Johan-
nisberg.

Rotterdam. (Alblasserdam, Bolnes, Capelle a/d. IJssel, Hillegersberg, IJsselmonde, Kinderdijk, Maassluis, Overschie,
Pernis, Poortugaal, Ridderkerk, Schiedam, Slikkerveer, en Vlaardingen.)

2215 Meerkamp v. Embden & Zn.,
P., Makelaars in tabak, Goud-
schesingel 26.
5377 Mees, Dames, woonh., West-
zeedijk 94.
101 Mees, A. C., woonh., Westplein 6.
5242 Mees, Dr. H., Politiearts, woonh.
Leuvehaven 81b.
9403 Mees, J. J. L., woonh., Boom-
pjes 25.
719 Mees Mzn., J., woonh., Park-
laan 20.
3136 Mees P. Rzn., J., woonh., Wes-
terlaan 4b.
3590 Mees, L. B., woonh., v. Vollen-
hovenstr. 25.
845 Mees, P. D., woonh., Mathenesser-
laan 233.
3927 Mees, Ph., woonh., Kon. Emma-
plein 5.
187 Mees, Mr. M., woonh., Veer-
kade 7.
2033 Mees, Meij. M. A., woonh. Wes-
terstr. 50.
5201 Mees, Mr. R., woonh., Parklaan 11.
5574 Mees R. Azn., Dr. R. P., woonh.,
Westerstr. 4b.
1648 Mees, Dr. W., Politie-Genesheer,
woonh. 's-Gravendijkwal 119a.
1782 Idem, Polikliniek, v. Olden-
barneveldtstr. 103a.
291 Mees, Mr. W. A., woonh., Park-
laan 9.
5070 Mees, Mr. W. C., woonh., Wester-
singel 11a.
8620 Mees R. Azn., Mr. W. C., Adv.
en proc., Diergaardeplein 26a,
woonh. Tel no. 1473 kant. Mrs.
v. Blommestein & Jacobson.
3660 Mees-deMonchy, Mevr., woonh.,
Westerstr. 48.
276 Mees-Gleichman, Mevr.,
woonh., Westersingel 94.
2535 Mees-Kolff, Mevr., woonh.,
Westerkade 25.
7558 Mees & Moens, lin- en export.,
7559 Wolfshoek 17a.
6621 Mees & Zoonen, R., Kass.
6623 Zuidblaak 4—6.
6624
6625
6622 Mees & Zoonen, R., Adv. Ass.,
Zuidblaak 4—6.
5331 Mees, Mr. J. W. Ailing, woonh.
Nieuwe Binnenweg 170.
5565 Meeteren, Dr. A. v., Arts.

Faits divers:

1. Annelie Mees-Lubberman te Soest, de vrouw van ons bestuurslid Lucas en actief in diverse maatschappelijke verbanden, werd op Koninginnedag onderscheiden als lid van de Orde van Oranje-Nassau. Onze felicitaties!

2. De kleinkinderen van Geertruida Hermina Mees-Oving waren begrijpelijkerwijs niet tevreden met het plaatje in de vorige foto-publicatie, pag. 7. Hier, met onze excuses, foto van een krijttekening van vader Herman.

3. Uit het jubileumblad van S.C.H.C. (1907 – 1997), Bilthoven (Stichtsche Cricket & Hockey Club): "De in 1908 voor kleedkamers en waterpomp opgenomen obligatielening werd door de penningmeester, W.C. Mees, keurig afgelost."
4. In dank ontvingen wij voor ons archief diverse stukken van onze bloedverwanten Jan Willem s'Jacob en Jan Nauta, achterkleinzoons van resp. Rudolf Pieter Mees (NP 305) en Marten Mees (NP 350). Inmiddels is de catalogisering van dit archief toe aan een grondige aanvulling (alles sinds eind zeventiger jaren) en modernisering (op computer) hetgeen geschiedt door Drs K.M. Pompe van de Rotterdamse Archiefdienst.

5. Onze violiste Lola werd weer geïnterviewd voor de radio: op 1 september kon men haar levensgeschiedenis beluisteren bij de Tros in het programma "Als de dag van gisteren". Haar beide CD's zijn bij ons beschikbaar.

6. Ook onze pianiste Reinild Galavazi-Mees (NP 316) is druk bezig. Haar eerste Respighi CD ligt al in de winkel (CCS 9396), de 2e en 3e CD in deze serie verschijnen in het najaar. En tijdens het Orlando-festival in augustus (Kerkrade) treedt zij op met de bariton Jochen Kupfer.

7. Maribert Mees-Rijken, schoon(klein)dochter van de schilderende Herman en Mans, hield in het Karottenfabriekje aan de Plaszoom, Rotterdam, haar eerste aquarellen-tentoonstelling, op 11 januari jl. Svp herhalen!

Barend Mees
Vice captain.
WicketKeeper.
Rh hard hitting low order
batsman.

8. Barend Mees JRzn trok rond Kerst/Nieuwjaar met een jongeren-elftal van de Kon. H.C.C. naar Pakistan. Drie wedstrijden uit de serie werden gewonnen. How's that!

9. In dank ontvingen wij van Mr J. van Lelyveld, onze contactman voor de familie van onze oerstammoeder Sara Mees-van Lelyveld (1734-1823), een interessant verslag van Pieter de Monchy, Adrianus Caan, Adrianus Mees en Pieter van Lelyveld, over hun reis naar België en Frankrijk. (1760).